

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din 12 aprilie 2021

PREȘEDINTE : (...)

JUDECĂTOR : (...)

GREFIER : (...)

Pe rol fiind soluționarea apelului civil declarat de apelanții (...), în contradictoriu cu intimații reclamânți (...), intimații pârâți (...), împotriva sentinței civile nr. (...) din data de (...), pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr. (...), având ca obiect drepturi salariale ale personalului din justiție.

La apelul nominal făcut în ședința publică de azi au lipsit părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, învederându-se că apelurile sunt scutite de plata taxei de timbru, după care :

Instanța constată că părțile au fost citate cu mențiunea de a se pronunța asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții de Justiție a Uniunii Europene, reclamanta (...) și pârâțul (...) exprimându-și prin note scrise punctul de vedere.

Instanța, a trecut la deliberări asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept și a Curții de Justiție a Uniunii Europene în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare de interpretare a dreptului Uniunii Europene, cu întrebările formulate și consemnate în încheierea de ședință din 15 februarie 2021.

Instanța, încuviințează întrebarea formulată de intimata reclamantă (...) adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene, prin concluziile scrise depuse la dosarul cauzei la data de 12 martie 2021, respectiv „Dacă dispozițiile Directivei 2000/78/CE trebuie interpretate în sensul că se opun discriminării doar atunci când ea are drept criteriu unul dintre criteriile prevăzute la art.1 din această directivă sau, din contră, aceste dispoziții, completate eventual cu alte dispoziții de drept european, se opun cu titlu general ca un angajat să fie tratat diferit de un altul, sub aspectul remunerației, în condițiile în care prestează aceeași muncă, pentru același angajator, aceeași perioadă și în aceleași condiții ?”

Totodată, având în vedere încuviințarea celor două cereri de sesizare, instanța pune în discuția părților suspendarea soluționării cauzei conform art.520 alin.2 Cod procedură civilă și art. 23 din Protocolul 3 privind Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, sens în care va dispune amânarea cauzei și citarea părților cu mențiunea de a se pronunța asupra suspendării cauzei.

CURTEA DE APEL
DELIBERÂND

Asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea de Apel Oradea analizând lucrările dosarului:

În conformitate cu dispozițiile art. 519 Cod procedură civilă, constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la modul de interpretare a dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, art. 211 din Legea 62/2011 sau art. 268 din Codul Muncii, în sensul de a se stabili dacă personalul din justiție care fiind în imposibilitate obiectivă de a beneficia și care nu a beneficiat de recunoașterea drepturilor salariale stabilite anterior intrării în vigoare a Legii 330/2009, recunoscute în favoarea altor salariați prin hotărâri judecătorești anterioare intrării în vigoare a Legii 330/2009, sunt îndreptățiți la acordarea retroactivă, începând cu data intrării în vigoare a Legii 330/2009, a drepturilor salariale stabilite și recunoscute prin Decizia ICCJ RIL 7/2019 în favoarea altor salariați care și-au desfășurat activitatea în aceleași condiții, dacă într-o cauză având ca obiect o cerere de chemare în judecată prin care se solicită obligarea părților la plata unor despăgubiri pentru săvârșirea unor fapte de discriminare salarială de către aceștia, în calitatea lor de ordonatori de credite, pentru perioada 01.01.2010 – 08.04.2015 și întemeiată în drept pe dispozițiile O.G nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, care din textele legale ce reglementează cursul prescripției dreptului material la acțiune este incident, anume: art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, art. 211 lit. c din Legea 62/2011 sau art. 268 alin. 1 lit. c din Codul Muncii, dacă în cazul în care aplicabile speței sunt incidente prevederile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, termenul de prescripție curge de la momentul producerii actului de discriminare (plata efectuată discriminatoriu în temeiul unor hotărâri judecătorești pronunțate în perioada 2006-2009, ale căror dispoziitive au fost lămurite în cursul anului 2019 ca urmare a pronunțării Deciziei ICCJ – RIL nr. 7/2019), data publicării Deciziei RIL 7/2019 sau de la momentul în care diferențele salariale trebuiau să fie plătite lună de lună, dacă publicarea Deciziei nr. 7/2019 pronunțată de ICCJ-Completul RIL constituie momentul obiectiv de la care începe să curgă termenul de prescripție al dreptului material la acțiune având ca obiect acordarea de despăgubiri reprezentând diferențele dintre indemnizația efectiv încasată și indemnizația rezultată ca urmare a aplicării majorărilor la valoarea de referință sectorială (VRS), conform prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 (5%, 2% și 11%) și a aplicării coeficientului de multiplicare 19,000 (diferențe de drepturi salariale în raport de indemnizațiile procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T.– OUG nr.27/2006), pentru perioada 01.01.2010 – 08.04.2015, cauza juridica a acțiunii fiind fapta discriminatorie săvârșită în anul 2019 de ordonatorul de credite?

De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, art. 211 din Legea 62/2011 sau art. 268 din Codul Muncii și a Deciziei RIL 7/2019 depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât, în speță se solicită constatarea unei stări de discriminare dată de fapta angajatorilor de a achita în 2019-2020 diferențe salariale aferente anilor 2010-2015 ca urmare a publicării Deciziei RIL 7/2019 ce poate fi înlăturată prin obligarea părților ordonatori de credite la plata de despăgubiri egale cu drepturile salariale aferente perioadei 2010-2015, diferențe achitate colegilor lor în 2019 ca urmare a publicării Deciziei RIL 7/2019.

Problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței s-a constatat că asupra probelelor de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, astfel cum rezultă din consultarea portalului Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Obiectul litigiului

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Bihor la data de (...), reclamanții (...), au solicitat, în contradictoriu cu părțile (...), obligarea acestora la plata de despăgubiri egale cu diferența dintre salariul încasat și salariul pe care ar fi trebuit să îl încaseze, prin luarea în considerare a coeficienților de multiplicare stabiliți în Anexa la OUG nr. 27/2006 lit. A pct. 6-13, pentru perioada dintre intrarea în vigoare a Legii nr. 330/2009 (12.11.2009), a Legii nr. 71/2015 (09.04.2015) și a Legii nr. 153/2017 (01.07.2017), în care au

avut calitatea de judecători la instanțe față de care instanțele pârâte au avut calitatea de ordonator de credite, până la recunoașterea efectivă a dreptului, sumă care va fi actualizată cu indicele de inflație, precum și la plata dobânzii legale aferente începând cu data de 17.09.2019 și până la data plății efective. Au precizat reclamanții că solicită obligarea fiecărei instanțe - ordonator de credite la plata drepturilor indicate în petitul acțiunii, exclusiv în favoarea acelor reclamanți care și-au desfășurat activitatea la instanța respectivă sau la o instanță din circumscripția acesteia și exclusiv pentru perioada în care reclamanții respectivi și-au desfășurat activitatea la instanța - ordonator de credite respectivă sau la o instanță din circumscripția sa.

Reclamanții – intimați sunt magistrați români care au îndeplinit funcția de judecător, au prestat aceeași muncă, în aceleași condiții și în aceeași instituție cu colegii lor care au beneficiat de plata retroactivă a drepturilor bănești (similare celor solicitate prin cererea de chemare în judecată ce face obiectul prezentului dosar), în cursul lunii decembrie 2019/ianuarie 2020, pentru perioada 2010 – 2015.

În perioada 2006-2009 majoritatea judecătorilor, în funcție la acel moment, au obținut hotărâri judecătorești prin care li s-a recunoscut dreptul de a beneficia de plata unor indemnizații prin luarea în considerare a coeficientului de multiplicare 19,000 (diferențe de drepturi salariale în raport de indemnizațiile procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T.– OUG nr.27/2006), precum și acordarea unei indemnizații prin raportare la valoarea de referință sectorială (VRS), conform prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 (5%, 2% și 11%), în concret VRS de 405 lei.

După data de 01.01.2010, odată cu apariția Legii cadru nr. 330 din 5 noiembrie 2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, aceste drepturi salariale au fost sistate și toți magistrații au beneficiat de salarii egale, deoarece potrivit art. 1 alin. 2 din Legea 330 / 2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, începând cu data intrării în vigoare, în tot sau în parte, a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege.

De la această dată, toate acțiunile formulate de magistrații români care au accedat în funcție ulterior acțiunilor colegilor lor au fost respinse, motivarea fiind aceea că toate salariile erau egale sub imperiul acestui act normativ.

În anul 2019, prin Decizia nr. 7/2019 (publicată în Monitorul Oficial al României nr. 343/06.05.2019) pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, obligatorie pentru instanțe conform art. 330 indice 7 Cod procedură civilă din 1865, respectiv art. 517 alin.4 din Noul Cod de procedură civilă s-a statuat că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.”

Ulterior pronunțării acestei Decizii RIL nr. 7 din 2019, au fost formulate și admise cererile de lămurire a dispozitivului hotărârilor judecătorești pronunțate în perioada 2006-2009, stabilindu-se că drepturile recunoscute prin acestea, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

Astfel, magistrații – colegi ai reclamanților au încasat ”retroactiv” (în temeiul hotărârilor judecătorești pronunțate în perioada 2006 - 2009 și lămurite în anii 2019/2020 ca urmare a pronunțării Deciziei ICCJ RIL nr. 7/2019) sumele pretinse prin acțiunea ce face obiectul prezentului dosar, dar și diferențele reprezentând VRS 405 pe perioada 2010-2015.

Ministerul de Justiție a alocat fonduri instanțelor de judecată pentru plata "retroactivă" doar a magistraților în temeiul hotărârilor judecătorești pronunțate în perioada 2006 - 2009 și lămurite în anii 2019/2020 ca urmare a pronunțării Deciziei ICCJ RIL nr. 7/2019, negând dreptul la plată al celorlalți magistrați români care au prestat aceeași muncă, pentru același angajator, în aceeași perioadă și în aceleași condiții.

Reclamanții au formulat acțiune pe rolul Tribunalului Bihor la data de 10.03.2020, solicitând instanței să constate că angajatorii le-au creat prin această plată diferențiată o stare de discriminare care poate fi înlăturată doar prin obligarea părților să le plătească și lor sumele achitate în decembrie 2019-ianuarie 2020 colegilor lor, întrucât au prestat aceeași muncă, în aceeași perioadă și pentru același angajator.

Prin întâmpinările depuse de părți s-a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, susținând angajatorii că au trecut mai mult de trei ani de la data când aceste drepturi salariale trebuiau achitate fiecărui magistrat, iar pe fond au solicitat respingerea acțiunii.

Prin Sentința nr. (...) din data de (...) 2020 a Tribunalului Bihor a fost respinsă această excepție și a fost admisă acțiunea reclamanților, instanța constatând că angajatorul a creat o stare de discriminare reclamanților prin fapta sa de a plăti în anul 2019 retroactiv doar o parte a salariaților, iar pentru înlăturarea acesteia, părții au fost obligați să achite și reclamanților drepturile salariale pe care le-au plătit retroactiv în decembrie 2019-ianuarie 2020 celorlalți salariați.

În motivarea acestei hotărâri s-a reținut că în ceea ce privește limitele investiției instanței, instanța reține că reclamanții au solicitat obligarea fiecărei instanțe - ordonator de credite la plata drepturilor indicate în petitul acțiunii, exclusiv în favoarea acelor reclamanți care și-au desfășurat activitatea la instanța respectivă sau la o instanță din circumscripția acesteia și exclusiv pentru perioada în care reclamanții respectivi și-au desfășurat activitatea la instanța - ordonator de credite, respectiv la o instanță din circumscripția sa.

Instanța a analizat cu prioritate, în conformitate cu dispozițiile art. 248 C.pr.civ., excepția prescripției dreptului material la acțiune, excepție pe care a respins-o ca neîntemeiată, pentru considerentele expuse în cele ce succed: Instanța a reținut că apărările privind excepția prescripției, formulate de toți părții, sunt identice, motiv pentru care acestea au fost analizate împreună.

Așa cum instanța a reținut anterior, prin prezenta acțiune, reclamanții au solicitat obligarea părților la plata unor despăgubiri egale cu diferența dintre salariul încasat și salariul pe care ar fi trebuit să îl încaseze aceștia, prin luarea în considerare a coeficienților de multiplicare stabiliți în Anexa la OUG nr.27/2006, lit. A pct. 6-13, sume care au fost recunoscute și achitate efectiv colegilor reclamanților în anul 2019.

Esențială în soluționarea excepției prescripției dreptului la acțiune este stabilirea normelor aplicabile și a datei nașterii dreptului la acțiune.

În speță se solicită de către reclamanți despăgubiri pentru prejudicii cauzate de către părți prin fapte de discriminare și nu acordarea unor drepturi salariale propriu-zise.

Având în vedere obiectul cererii de chemare în judecată, cu respectarea limitelor investiției instanței, văzând și dispozițiile art. 22 C.pr.civ., instanța va reține incidența dispozițiilor OG nr. 137 din 2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Părții au invocat dispozițiile art. 2500, art. 2501, art. 2503 alin. 2, art. art. 2517, art. 2524 din Codul Civil, art. 171 și art. 268 alin. 1 lit. c din Codul muncii, dispoziții care nu sunt aplicabile în speță, având în vedere incidența dispozițiilor OG nr. 137/2000, normă specială care se aplica cu prioritate, potrivit principiului Specialia generalibus derogant, astfel încât prescripția se impune a fi analizată prin raportare la dispozițiile din cuprinsul acestui act normativ, respectiv art. 27 alin. 2 din OG 137/2000.

Potrivit art. 27 alin 2 din Ordonanța nr. 137 din 2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, norma specială, derogatorie de la dreptul comun: ART. 27 "(1) Persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o

cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxă judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului. (2) Termenul pentru introducerea cererii este de 3 ani și curge de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana interesată putea să ia cunoștință de săvârșirea ei.”

În speță, fapta cauzatoare de prejudicii o constituie cea de discriminare față de alți colegi de-ai reclamanților, judecători în cadrul (...) și a (...), care au încasat efectiv în anul 2019 importante sume de bani, sume achitate în temeiul unor hotărâri judecătorești pronunțate în perioada 2006 – 2009, astfel cum au fost lămurite prin încheierile pronunțate în cursul anului 2019, conform Deciziei RIL 7 din 2019.

Prin considerentele deciziei nr. 10/2016 din 23/05/2016 a I.C.C.J. s-a arătat că textul art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 are semnificația că orice persoană care se consideră discriminată are asigurată întotdeauna calea unei acțiuni în fața instanței de judecată pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare.

De asemenea, s-a reținut că „În litigiile supuse analizei, persoana care se consideră discriminată are deschisă - prin norma cuprinsă în art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 - chiar calea unei acțiuni în realizare, care este aceea în repararea prejudiciului cauzat prin actul/faptul ilicit discriminatoriu și în restabilirea situației anterioare.”

Potrivit art. 2 alin. (11) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, comportamentul discriminatoriu poate atrage răspunderea civilă, contravențională sau penală, după caz, în condițiile legii.

Antrenarea răspunderii civile, despre care vorbește art. 2 alin. (11) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 este pusă în practică prin mijlocirea art. 27 din același act normativ.

Cu privire la acest text de lege instanța supremă a arătat că: "... reglementarea detaliază condițiile în care se asigură realizarea dreptului de acces la instanță pentru reclamarea unui caz de discriminare, menționând că acțiunea poate fi formulată în fața instanței de judecată... potrivit dreptului comun, cererea fiind scutită de taxă judiciară de timbru și putând fi promovată necondiționat de sesizarea Consiliului, care însă va fi în mod obligatoriu citat la judecarea cauzei; termenul pentru introducerea cererii este de 3 ani și curge de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana interesată putea lua cunoștință de săvârșirea ei”.

Prin urmare, instanța reține că, în cauză, aplicabil este termenul special de prescripție, de 3 ani reglementat de art. 27 alin. (2) din O.G. nr.137/2000, care prevede că termenul pentru introducerea cererii este de 3 ani și acesta curge de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana interesată putea să ia cunoștință de săvârșirea ei.

Astfel, având în vedere faptul că reclamanții au invocat în cauză o situație de discriminare salarială între magistrații aflați în situații comparabile, care le-a cauzat un prejudiciu, prin fapte discriminatorii ale angajatorului sui generis, care este de fapt Statul Român, potrivit art.27 alin. (2) din O.G. nr.137/2000, instanța reține că termenul de prescripție este cel de 3 ani, termen care curge de la data săvârșirii faptei discriminatorii, constând în plata efectivă a sumelor cu acest titlu, iar nu de la data la care reclamanții au putut lua cunoștință de plata efectivă acestor sume.

În cauză, fapta discriminatorie este reprezentată de plata efectivă în cursul anului 2019 a unor importante sume de bani în favoarea altor magistrați din cadrul (...) și (...), astfel cum rezultă din înscrisurile aflate la dosarul cauzei.

Din adresa nr. 117 din 03.02.2020 emisă de (...), la solicitarea reclamanților, rezultă următoarele (fila 37 -38): în luna decembrie a anului 2019, (...) a procedat la plata parțială a unor diferențe de drepturi salariale recunoscute prin titluri executorii-hotărâri judecătorești de lămurire a dispozitivului având ca obiect diferențe de drepturi salariale dintre indemnizațiile procurorilor DNA și DIICOT, în sumă totală brută de 24.997.308 lei, pentru judecătorii din cadrul (...) și din cadrul instanțelor arondate teritorial acestuia, care au formulat cereri de punere în plată a acestor diferențe de drepturi salariale; perioada pentru care s-au calculat și

plătit aceste diferențe de natură salarială se întinde pe intervalul 13.11.2009 – 31.12.2017, data intrării în vigoare a Legii unice de salarizare 153 din 2017; numărul judecătorilor cărora le-au fost achitate aceste diferențe de drepturi salariale se ridică la 55 de persoane.

(...) a comunicat instanței Raportul de expertiza extrajudiciară, întocmit la solicitarea magistraților acestei instanței, magistrați în favoarea cărora au fost recunoscute aceste despăgubiri, prin Decizia civilă (...) și prin Încheierea de lămurire din (...).2019.

Cercetând Anexa 1 la Raportul de expertiza extrajudiciară, instanța constată, astfel cum se menționează în coloana 4 din Anexa 1, că până la data de 31.03.2020, au fost efectuate plăți parțiale în favoarea unui număr de 60 de judecători din cadrul(...), sumele achitate efectiv unui singur judecător fiind cuprinse între 598.725 lei – 15.101 lei.

Totalul sumelor achitate judecătorilor din cadrul (...), până la data de 31.05.2020 reprezentând despăgubiri coeficient DNA – DIICOT, este de 20.322.479 lei, suma care reprezintă plăți parțiale, suma rămasă de plată la data de 31.05.2020, cu acest titlu, fiind de 29.374.031 lei.

În consecință, instanța va reține că fapta discriminatorie constă în plata sumelor cu acest titlu în favoarea altor magistrați, plată care a avut loc în luna decembrie a anului 2019, în cazul judecătorilor din cadrul (...) și, până la data de 31.03.2020, în cadrul judecătorilor din cadrul (...), în speță fiind aplicabil art. 27 teza 1 din OUG 137 din 2000.

Cu referire la excepția prescripției se cuvine a se menționa că, în perioada 2006-2009 majoritatea judecătorilor, în funcție la acel moment, au obținut hotărâri judecătorești prin care li s-a recunoscut dreptul de a beneficia de astfel de despăgubiri, respectiv coeficient de multiplicare 19,000 (diferențe de drepturi salariale în raport de indemnizațiile procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T.– OUG nr.27/2006).

Ulterior pronunțării acestor hotărâri judecătorești au fost adoptate o serie de acte normative în materia salarizării personalului bugetar, care au condus la reîncadrarea personalului începând cu 01 ianuarie 2010 în temeiul Legii-cadru nr. 330/2009, respectiv începând cu 01 ianuarie 2011 în temeiul Legii-cadru nr. 284/2010 și Legii nr. 285/2010, iar, odată cu intrarea în vigoare a Legii cadru de salarizare nr. 153/2017, s-a procedat la reîncadrarea potrivit dispozițiilor acesteia.

Opinia instanțelor judecătorești, cât și a ordonatorului principal de credite – Ministerul Justiției, în ceea ce privește salarizarea începând data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, a fost în sensul că hotărârile judecătorești și-au încetat aplicabilitatea, aceste despăgubiri fiind acordate până la finalul anului 2009, în concret până la data intrării în vigoare a Legii nr. 330 din 2009.

Însă, prin Decizia nr. 7 din 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, instanța supremă a stabilit următoarele: "În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009."

Este adevărat că Decizia 7 din 2019 nu face referire în mod expres la situația hotărârilor judecătorești prin care s-au acordat despăgubiri reprezentând coeficientul de multiplicare 19.00, însă considerentele acesteia se aplică mutatis mutandis și în cazul acestor hotărâri judecătorești.

Ulterior pronunțării acestei decizii, instanțele judecătorești au admis cererile de lămurire a dispozitivelor unor hotărâri judecătorești prin care s-a stabilit dreptul reclamanților de a

beneficia de aceste despăgubiri și ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 330 din 2009, dar și ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 153 din 2017.

La pct./considerentul nr. 51 din decizia amintită, instanța suprema a reținut ca: ”51. Deși salarizarea personalului bugetar apare ca fiind reglementată prin Legea-cadru nr. 284/2010, de la data aprobării acesteia nu au fost aplicate nici valoarea de referință și nici coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele legii-cadru, fiind adoptate, în mod succesiv, amânări ale aplicării Legii-cadru nr. 284/2010, pe motivul constrângerilor financiare, împrejurări ce au determinat ca salarizarea personalului bugetar să se realizeze la nivelul anului 2009.”

Ulterior pronunțării Deciziei RIL nr. 7 din 2019, au fost formulate și admise cererile de lămurire a dispozitivului hotărârilor judecătorești pronunțate în perioada 2006-2009, stabilindu-se că drepturile recunoscute prin acestea (coeficientul de multiplicare 19,00) au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

Instanța reține că, în contextul în care efectele hotărârilor care vizau perioada 2006 – 2009 au fost extinse pentru viitor, prin admiterea cererilor de lămurire a dispozitivului, ele vizează la momentul actual perioada în care și reclamanții au îndeplinit funcția de judecător, la fel ca și colegii acestora, care beneficiază de hotărârile judecătorești indicate în cererea de chemare în judecată.

În consecință, hotărârile judecătorești pronunțate în perioada 2006 -2009 au produs efecte în anul 2019 – anul 2020, data plăților efective în favoarea altor magistrați.

Instituția prescripției sancționează pasivitatea debitorului, însă instanța reține că reclamanții nu au stat în pasivitate, ci nu au avut posibilitatea de a li se admite o astfel de acțiune, având în vedere că nici chiar titularii hotărârilor judecătorești invocate nu au mai beneficiat de drepturile recunoscute în favoarea acestora prin hotărâri judecătorești, decât începând cu anul 2019, când au fost admise cererile de lămurire a dispozitivului hotărârilor judecătorești pronunțate în perioada 2006 – 2009, iar alți magistrați au încasat efectiv importante sume de bani.

În consecință, între data intrării în vigoare a Legii nr. 330 din 2010 și data plății sumelor anterior menționate în favoarea altor magistrați, ca urmare a pronunțării încheierilor de lămurire a hotărârilor judecătorești pronunțate în perioada 2006 – 2009, în temeiul Deciziei RIL 7 din 2019, reclamanții nu au avut posibilitatea de a introduce și de a fi admisă prezenta cerere de chemare în judecată, o eventuală acțiune urmând a fi evident respinsă.

Or, accesul la justiție doar pentru a le fi respinsă reclamanților o astfel de cerere încalcă dispozițiile art. 6 CEDO.

Instanța reține că reclamanții (...), au devenit judecători ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 330 din 2009, astfel încât, pentru motivele expuse pe larg în cele ce preced, este evident că aceștia nu aveau nici o posibilitate reală și efectivă de a formula și de a fi admisă prezenta acțiune, anterior achitării sumelor cu acest titlu în favoarea colegilor reclamanților.

Este evident că termenul de prescripție nu poate începe să curgă de la data pronunțării titlurilor executorii la care reclamanții au făcut referire, depuse la dosarul cauzei, respectiv perioada 2006 -2009, având în vedere că nici măcar titularii hotărârilor judecătorești pronunțate în perioada 2006-2009 nu au beneficiat, în perioada 2010 – 2019, de drepturile recunoscute prin acele titluri executorii și nu au încercat punerea lor în executare silită.

În ceea ce le privește pe reclamantele (...), instanța reține că reclamanta (...) a devenit judecător începând cu data de 01.07.2009, iar reclamanta (...) a devenit judecător începând cu data de 01.08.2008, deci ambele reclamante au dobândit calitatea de judecător anterior intrării în vigoare a Legii nr. 330 din 2009, la data de 12.11.2009, însă, chiar și în aceasta situație, acțiunea formulată de cele două reclamante nu este prescrisă.

În acest sens, instanța reține că s-ar fi putut pune problema prescripției numai în situația în care cele două reclamante ar fi dobândit calitatea de magistrat cu mai mult de 3 ani anterior

intrării în vigoare a Legii nr. 330 din 2009, termen în care ar fi avut posibilitatea de a formula prezenta cerere de chemare în judecată.

Instanța apreciază că nu există o obligație legală în sarcina celor două reclamante, în sensul de a acționa înainte de împlinirea termenului de prescripție de 3 ani, neputând în mod obiectiv să prevadă că în anul 2009 urma să fie adoptată Legea nr. 330 din 2009, care a abrogat dispozițiile OUG nr. 27 din 2006.

În consecință, la data intrării în vigoare a Legii nr. 330 din 2009, respectiv 12.11.2009, având în vedere data dobândirii calității de judecător de către cele două reclamante, respectiv anul 2008 și anul 2009, termenul de prescripție de 3 ani, care a început să curgă la data dobândirii calității de judecător, nu era încă împlinit.

Convingerea instanței, în sensul că reclamanții nu au avut nicio posibilitate de a formula și de a fi admisă prezenta acțiune, are în vedere și considerentele Sentinței civile nr. 827/LM/2010, pronunțată de Tribunalul Hunedoara, în dosarul nr. 1028/97/2010, irevocabilă prin Decizia civilă nr. 1513/2010, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia (aflată la dosarul cauzei).

Prin aceasta hotărâre instanța a limitat în timp acordarea acestor despăgubiri până la data de 12.11.2009 – data intrării în vigoare a Legii nr. 330 din 2009.

În considerentele Sentinței civile nr. 827/LM/2010, pronunțată de Tribunalul Hunedoara, în dosarul nr. 1028/97/2010, irevocabilă prin Decizia civilă nr. 1513/2010, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia, instanța a reținut următoarele:

Limitarea în timp a pretențiilor reclamanților, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 330 din 2009, se impune deoarece de la data intrării în vigoare a acestei legi, este abrogată Anexa 1, lit. A, pct. 6 -13 din OUG 27 din 2006, așa încât ulterior acestei date, acțiunea reclamanților nu mai are temei juridic.

Cu toate acestea, reclamanții au formulat, la data de 03.10.2019, cerere prin care au solicitat lămurirea Sentinței civile nr. 827/LM/2010, pronunțată de Tribunalul Hunedoara, în dosarul nr. 1028/97/2010, irevocabilă prin Decizia civilă nr. 1513/2010, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia, cerere care a fost admisă, prin Încheierea din 19.02.2020, pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosarul nr. 1028/97/2010*, irevocabilă prin Decizia civilă nr. 263 din 2020, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia.

Prin Încheierea din 19.02.2020, pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosarul nr. 1028/97/2010*, irevocabilă prin Decizia civilă nr. 263 din 2020, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia, instanța a stabilit că:

Diferențele de drepturi salariale dintre indemnizația procurorilor din structurile DNA și DIICOT și indemnizațiile petenților, au fost și rămân incluse în indemnizația de bază lunară de încadrare, fiind datorate și pentru viitor, începând cu data acordării lor și până la încetarea discriminării.

În consecință, este evident că reclamanții nu au avut nicio posibilitate de a acționa, având în vedere că nici chiar titularii acestor titluri executorii, pronunțate în perioada 2006 – 2009, nu au mai beneficiat de drepturile recunoscute decât în anul 2019, când au fost achitate sumele de bani anterior menționate.

Pentru toate considerentele de fapt și de drept anterior expuse, instanța reține că termenul de 3 ani prevăzut de art. 27 alin 2 teza I din OUG 137 din 2000, curge de la data săvârșirii faptei discriminatorii, respectiv luna decembrie anul 2019 (plățile efectuate judecătorilor din cadrul (...), cel mai târziu data de 31.03.2020 (plățile efectuate judecătorilor din cadrul (...), prezenta acțiune fiind formulată cu respectarea termenului de 3 ani.

Reclamanții au susținut că termenul de prescripție curge, conform tezei a II-a a art. 27 alin. 2 din OUG 137/2000, de la data la care au putut lua cunoștință de săvârșirea faptei, susținere care nu poate fi primită de instanță, acest moment fiind unul subiect, care intervine doar în ipoteza în care ar fi trecut mai mult de 3 ani de la data săvârșirii faptei discriminatorii - moment obiectiv, conform tezei I a art. 27 alin. 2 din OUG 137/2000, ceea ce nu este cazul în speța de față.

Pârâții au susținut că sunt aplicabile dispozițiile art. 171 și art. 268 alin. 1 lit. c) din Codul muncii sau art. 211 alin. 1 lit. c) din Legea 62 din 2011, dispoziții legale care, așa cum instanța a reținut deja, nu sunt aplicabile, având în vedere temeiul de drept invocat de reclamânți, respectiv OUG 137 din 2000, astfel încât prescripția se impune a fi analizată prin raportare la dispozițiile din cuprinsul acestui act normativ, respectiv art. 27 alin. 2 din OG 137/2000.

Însă, chiar și în cazul în care s-ar putea admite aplicarea acestor dispoziții, acțiunea reclamânților este formulată cu respectarea termenului de prescripție de 3 ani.

Astfel, termenul de prescripție este de 3 ani, care curge de la data la care drepturile erau datorate, conform art. 171 Codul muncii, iar, în speță, drepturile erau datorate reclamânților, abia după săvârșirea faptei discriminatorii de către pârâți, constând în plata efectivă a acestor sume în favoarea altor magistrați (anul 2019 – 2020) sau de la data nașterii dreptului la acțiune, conform art. 268 alin. 1 lit. c) Codul muncii, drept la acțiune care s-a născut bineînțeles după săvârșirea faptei discriminatorii de către pârâți (anul 2019 – 2020), astfel încât tot nu s-a împlinit termenul de prescripție.

Chiar aplicând art. 211 alin. 1 lit. c) din Legea 62 din 2011, potrivit căreia ”Cererile pot fi formulate de cei ale căror drepturi au fost încălcate după cum urmează: (...) c) plata despăgubirilor pentru pagubele cauzate și restituirea unor sume care au format obiectul unor plăți nedatorate pot fi cerute în termen de 3 ani de la data producerii pagubei”. Or, în speță, data producerii pagubei în patrimoniul reclamânților, este reprezentată de data la care a fost săvârșită de către pârâți fapta discriminatorie, care constă în efectuarea unor achitări efectivă a acestor sume, în favoarea altor magistrați, din cadrul (...) – plăți parțiale în cuantum de 24.997.308 și a judecătorilor din cadrul (...) – plăți parțiale în cuantum de 20.322.479 lei.

Pentru toate considerentele de fapt și de drept anterior expuse, instanța a respins ca neîntemeiată excepția prescripției.

Pe fondul cauzei, instanța a reținut că reclamânții au solicitat obligarea pârâților la plata unor despăgubiri egale cu diferența dintre salariul încasat și salariul pe care ar fi trebuit să îl încaseze aceștia, prin luarea în considerare a coeficienților de multiplicare stabiliți în Anexa la OUG nr.27/2006, lit. A pct. 6-13, începând cu data de 12.11.2009 - intrarea în vigoare a Legii nr. 330/2009 până la zi și în continuare, până la încetarea stării de discriminare, sumă care să fie actualizată cu indicii de inflație, la care se adaugă dobânda legală penalizatoare începând cu data de 17.09.2019 și până la data plății efective.

În esență, reclamânții au invocat o stare de discriminare, în raport cu colegii acestora, judecători în cadrul (...) și a (...), care în luna decembrie a anului 2019 au încasat efectiv importante sume de bani (90.000 euro individual), în temeiul unor hotărâri judecătorești pronunțate în perioada 2006 – 2009, astfel cum au fost lămurite în anul 2019, în baza Deciziei RIL 7 din 2019, hotărâri judecătorești care, până la momentul pronunțării RIL 7 din 2019, nu au mai produs efecte juridice, considerându-se că aceste titluri executorii și-au încetat valabilitatea, sumele recunoscute în baza acestora fiind incluse în indemnizația de încadrare, conform Legii nr. 330 din 2009.

În drept, reclamânții și-au întemeiat acțiunea pe dispozițiile OUG nr. 137 din 2000, Deciziile ICCJ și Deciziile CCR indicate în cuprinsul acțiunii.

De asemenea, reclamânții au depus la dosarul cauzei un număr considerabil de hotărâri judecătorești, prin care au fost acordate aceste despăgubiri în favoarea altor magistrați.

În concret, în perioada 2006-2009 majoritatea judecătorilor, în funcție la acel moment, au obținut hotărâri judecătorești prin care li s-a recunoscut dreptul de a beneficia (pentru perioada 2005 -2009) de plata unor indemnizații prin luarea în considerare a coeficientului de multiplicare 19,000 (diferențe de drepturi salariale în raport de indemnizațiile procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T.– OUG nr.27/2006).

Ulterior pronunțării acestor hotărâri judecătorești au fost adoptate o serie de acte normative în materia salarizării personalului bugetar, care au condus la reîncadrarea personalului începând cu 01 ianuarie 2010 în temeiul Legii-cadru nr. 330/2009, respectiv

începând cu 01 ianuarie 2011 în temeiul Legii-cadru nr. 284/2010 și Legii nr. 285/2010, iar, odată cu intrarea în vigoare a Legii cadru de salarizare nr. 153/2017, s-a procedat la reîncadrarea potrivit dispozițiilor acesteia.

Opinia la nivel național, atât a instanțelor judecătorești, cât și a Ministerului Justiției, în ceea ce privește salarizarea începând cu 01.01.2010, data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, a fost în sensul că hotărârile judecătorești și-au încetat aplicabilitatea, aceste despăgubiri (diferențe drepturi salariale) fiind acordate până la finalul anului 2009.

Însă, prin Decizia nr. 7 din 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, instanța supremă a stabilit următoarele:

”În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.”

În consecință, ca urmare a Deciziei RIL 7 din 2019, colegii reclamanților au încasat efectiv importante sume de bani, așa cum s-a arătat pe larg la momentul analizării excepției prescripției.

Revenind la obiectul cererii dedusă judecării, instanța va reține că în speță sunt incidente dispozițiile art. 1 alin. 2 lit. i din OG 137 din 2000, potrivit cărora:

Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi: dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare;

Totodată, potrivit art. 2 alin. 1 – alin. 4 din OG 137 din 2000, ”Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

(2) Dispoziția de a discrimina persoanele pe oricare dintre temeiurile prevăzute la alin. (1) este considerată discriminare în înțelesul prezentei ordonanțe.

(3*) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare.

(4) Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale”.

Potrivit art. 5 alin. 1 din Codul muncii, în cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații și angajatorii, iar potrivit art. 159 alin. 3 Codul muncii, la stabilirea și la acordarea salariului este interzisă orice discriminare pe criterii de sex, orientare sexuală, caracteristici genetice, vârstă, apartenență națională, rasă, culoare,

etnie, religie, opțiune politică, origine socială, handicap, situație sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală.

Ca atare, principiul egalității de tratament în salarizare implică recunoașterea acelorași obiective și elemente de salarizare tuturor persoanelor aflate într-o situație comparabilă.

De altfel, doctrina juridică și practica judiciară au statuat în mod unanim și constant existența discriminării în materie de muncă, ori de câte ori un drept salarial nu a fost acordat tuturor categoriilor profesionale (deci indiferent de funcție) care întruneau elementul generator al respectivului spor sau adaos specific (de exemplu, acordarea adaosului salarial reprezentând cota din profitul unității numai șefilor de proiecte și respingerea acordării acestuia și cadrelor medii, echivalează cu o discriminare - Curtea de Apel București, secția a VII-a, Decizia civilă nr. 2814/R/2006, în Al. Țiclea, *Tratat de dreptul muncii*", 2007, pag. 617).

În cuprinsul cererii de chemare în judecată, reclamantii au susținut că fapta discriminatorie constă în achitarea unor sume de bani, în favoarea altor magistrați, deși, atât reclamantii, cât și colegii acestora, care au încasat efectiv aceste despăgubiri, au prestat aceeași activitate în aceeași perioadă, iar la dosarul cauzei au fost depuse înscrisuri care confirmă susținerile reclamantilor.

În concret, instanța reține că fapta discriminatorie este reprezentată de plata efectivă în cursul anului 2019 a unor importante sume de bani în favoarea altor magistrați din cadrul (...) și a (...), astfel cum rezultă din înscrisurile aflate la dosarul cauzei.

Din adresa nr. 117 din 03.02.2020 emisă de (...), la solicitarea reclamantilor, rezultă următoarele (fila 37 -38): în luna decembrie a anului 2019, (...) a procedat la plata parțială a unor diferențe de drepturi salariale recunoscute prin titluri executorii-hotărâri judecătorești de lămurire a dispozitivului având ca obiect diferențe de drepturi salariale dintre indemnizațiile procurorilor DNA și DIICOT, în sumă totală brută de 24.997.308 lei, pentru judecătorii din cadrul (...) și din cadrul instanțelor arondate teritorial acestuia, care au formulat cereri de punere în plată a acestor diferențe de drepturi salariale; perioada pentru care s-au calculat și plătit aceste diferențe de natură salarială se întinde pe intervalul 13.11.2009 – 31.12.2017, data intrării în vigoare a Legii unice de salarizare 153 din 2017; numărul judecătorilor cărora le-au fost achitate aceste diferențe de drepturi salariale se ridică la 55 de persoane.

(...) a comunicat instanței Raportul de expertiza extrajudiciară, întocmit la solicitarea magistraților acestei instanțe, magistrați în favoarea cărora au fost recunoscute aceste despăgubiri, prin Decizia civilă (...) și prin Încheierea de lămurire din (...) 2019.

Cercetând Anexa 1 la Raportul de expertiza extrajudiciară, instanța constată, astfel cum se menționează în coloana 4 din Anexa 1, că până la data de 31.03.2020, au fost efectuate plăți parțiale în favoarea unui număr de 60 de judecători din cadrul (...), sumele achitate efectiv unui singur judecător fiind cuprinse între 598.725 lei – 15.101 lei.

Totalul sumelor achitate judecătorilor din cadrul (...), până la data de 31.05.2020 reprezentând despăgubiri coeficient DNA – DIICOT, este de 20.322.479 lei, suma care reprezintă plăți parțiale, suma rămasă de plată la data de 31.05.2020, cu acest titlu, fiind de 29.374.031 lei.

În consecință, instanța va reține că fapta discriminatorie constă în plata sumelor cu acest titlu în favoarea altor magistrați, plată care a avut loc în luna decembrie a anului 2019, în cazul judecătorilor din cadrul (...) și, până la data de 31.03.2020, în cadrul judecătorilor din cadrul (...).

Pârâții nu au dovedit contrariul, deși aveau sarcina probei așa cum prevede art. 27 alin. 4 din OUG 137 din 2000, potrivit căroră "Persoana interesată va prezenta fapte pe baza cărora poate fi prezumată existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că nu a avut loc o încălcare a principiului egalității de tratament. În fața instanței se poate invoca orice mijloc de probă, respectând regimul constituțional al drepturilor fundamentale, inclusiv înregistrări audio și video sau date statistice".

Pârâții (...) și (...) au invocat Decizia 2 din 2015 pronunțată de ÎCCJ, însă, așa cum au susținut reclamânții, nu poate să se invoce ca argument contrar admiterii cererii de chemare în judecată Decizia nr. 2/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept, prin care s-a stabilit că „în aplicarea art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, punerea în executare a hotărârilor judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale nu reprezintă un tratament discriminatoriu al celorlalți angajați.”

Aceasta deoarece respectiva decizie s-a pronunțat ținându-se cont de cadrul legislativ și de jurisprudența Curții Constituționale existente până la respectiva dată, respectiv anterior pronunțării Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale.

Or, în considerentele acestei decizii (care au, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, aceeași valoare ca și dispozitivul), s-a arătat că: "hotărârea judecătorească, chiar dacă are efecte inter partes, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală. În procesul de aplicare a legii, scopul interpretării unei norme juridice constă în a stabili care este sfera situațiilor de fapt concrete, la care norma juridică respectivă se referă, și în a se asigura astfel corecta aplicare a acelei norme, interpretarea fiind necesară pentru a clarifica și a limpezi sensul exact al normei, și pentru a defini, cu toată precizia, voința legiuitorului. Or, Curtea constată că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și respectiv 11% acordate magistraților și personalului asimilat, au aplicabilitate generală și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, ipoteza în care o persoană a avut recunoscut sporul de doctorat). (...) Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție, Curtea reține că, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, din moment ce situația juridică a personalului bugetar de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii este identică, atunci și tratamentul juridic aplicabil - salariul de bază/indemnizația de încadrare - trebuie să fie același, nefiind permis, spre exemplu, ca magistrați de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, să aibă indemnizații de încadrare diferite. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 3 ind. 1 alin. (1 indice 2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă.

Prin urmare, nu se poate ignora, la efectuarea stabilirii și plății drepturilor salariale, nivelul maxim de salarizare statuat prin hotărârile judecătorești definitive care stabilesc un quantum și componente determinate ale drepturilor salariale avute și cuvenite de drept.

Rezultă astfel cu claritate din motivarea instanței de contencios constituțional că hotărârile judecătorești pot reprezenta o sursă a discriminării.

În acest context, având în vedere faptul că Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale este obligatorie și ulterioară Deciziei nr. 2/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cea dintâi trebuie să aibă prioritate în aplicare, astfel că Decizia nr. 2/2015 nu le poate fi opusă reclamantilor.

De asemenea, rezultă din aceeași decizie că este nepermis ca magistrații de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, să aibă indemnizații de încadrare diferite.

Este evident că, atâta timp cât decizia curții se referă la interpretarea prevederilor Constituției în întreaga perioadă vizată de prezenta acțiune, aceasta este pe deplin aplicabilă și în litigiul de față.

Ca urmare, ar fi contrar mențiunilor exprese ale acestor decizii să se aprecieze că nu ar exista o discriminare în prezenta situație în care ne aflăm, având în vedere sumele încasate de colegii reclamantilor.

Acest raționament a fost confirmat prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 46/2008, pronunțată în recurs în interesul legii, reținându-se că unul dintre principiile sistemului de salarizare este acela "pentru muncă egală sau de valoare egală, plată egală", consacrat de art. 41 alin. (4) din Constituție și art. 6 alin. (3) din Codul muncii. Munca poate fi egală deoarece funcția/postul sunt identice, ca atribuții de serviciu, impunându-se aceleași cerințe pentru salariații care le ocupă. Dacă felul muncii este același, dacă cerințele și condițiile de muncă sunt aceleași, dacă munca este egală sau de valoare egală, diferențierile de salarizare nu se justifică. În sistemul public (bugetar) principiul este aplicabil în interiorul acelorași ramuri, al aceluiași domeniu sau la același nivel.

După cum rezultă din jurisprudența CEDO (cu titlu exemplificativ, cauza Driha contra României), cauzele de discriminare indicate în textul art. 14 din Convenție sunt indicative, iar nu limitative. Chiar în respectiva cauză Curtea a reținut că o discriminare constă în a trata în mod diferit, cu excepția justificării obiective și raționale, persoane aflate în situații comparabile și este contrară convenției o diferență nejustificată de tratament fără să se raporteze la un criteriu anume.

Pentru aceste considerente, instanța apreciază că în speță nu este aplicabilă Decizia ÎCCJ 2 din 2015.

Pârâții (...) și (...) au mai susținut că, chiar dacă există sentințe judecătorești prin care s-au acordat despăgubiri egale cu diferențele de drepturi salariale dintre indemnizațiile procurorilor DNA – DIICOT și drepturile salariale încasate efectiv, aceste despăgubiri au fost acordate până la data de 12.11.2009, au fost achitate și nu au fost incluse în indemnizația de încadrare pentru a produce o majorare a acesteia, că aceste hotărâri judecătorești si-au încetat aplicabilitatea la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 330 din 2009, cât și faptul că acele despăgubiri s-au acordat până la încetarea stării de discriminare, respectiv până la intrarea în vigoare a Legii nr. 330 din 2009, fără însă a avea în vedere cele statuate de ÎCCJ prin Decizia RIL 7 din 2019.

Instanța reține că într-adevăr aceasta a fost opinia instanțelor judecătorești, până la pronunțarea Deciziei 7/2019 RIL, (aspect care rezultă și din cuprinsul Sentinței civile nr. 827/LM/2010, pronunțată de Tribunalul Hunedoara, în dosarul nr. 1028/97/2010, irevocabilă prin Decizia civilă nr. 1513/2010, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia, aflată la dosarul cauzei, dosar în care a avut calitatea de reclamant (...), reclamant inițial și în prezentul dosar), însă, ca urmare a Deciziei RIL 7 din 2019, un număr mare de judecători, din cadrul (...) și a (...), au încasat efectiv importante sume de bani în cursul anului 2019 - 2020, sume aferente perioadei 2010 – 2019, perioadă în care și reclamantii au avut calitatea de judecător și nu au avut posibilitatea de a formula și de a fi admisă prezenta acțiune, pentru considerentele anterior expuse, astfel încât instanța nu poate primi susținerile acestor pârâți.

În consecință, nu sunt întemeiate susținerile pârâților (...), în sensul că hotărârile judecătorești menționate în cuprinsul acțiunii reclamantilor și-au încetat efectele la data intrării în vigoare a Legii 330/2009, având în vedere împrejurarea că sumele prevăzute de acele titluri executorii au fost achitate în anul 2019-2020, DECI HOTĂRĂRILE JUDECĂTOREȘTI PRONUNȚATE ÎN PERIOADA 2006 – 2009, AU PRODUS EFECTE JURIDICE ÎN ANII 2019-2020.

Este greu de înțeles cum pot susține pârâții că acele titluri executorii și-au încetat aplicabilitatea, în condițiile în care este de notorietate că în anii 2019 – 2020, la nivelul întregii țări, au fost încasate sume de bani considerabile, de către cei care erau în posesia unor hotărâri pronunțate în perioada 2006 – 2009, lămurite în anul 2020.

Este adevărat că Decizia 7 din 2019 nu face referire în mod expres la situația hotărârilor judecătorești prin care s-a acordat despăgubiri reprezentând coeficientul de multiplicare 19.00, însă considerentele acesteia se aplică mutatis mutandis și în cazul acestor hotărâri judecătorești. Că este așa o dovedește și faptul că ulterior pronunțării acestei decizii instanțele judecătorești au admis cererile de lămurire a dispozitivelor unor hotărâri judecătorești prin care s-a stabilit dreptul reclamanților de a beneficia de despăgubiri reprezentând coeficientul de multiplicare 19.00.

Ca urmare a admiterii cererilor de lămurire dispozitiv, au fost achitate efectiv importante sume de bani în favoarea altor magistrați.

În concret, judecătorilor din cadrul (...) le-au fost achitate despăgubiri, în cuantum de 24.997.308, iar judecătorilor din cadrul (...) le-au fost achitate despăgubiri în cuantum de 20.322.479 lei.

Pentru aceste considerente, instanța va respinge aceste apărări.

Pârâtul (...) a mai susținut că acțiunea formulată nu poate fi admisă, având în vedere Deciziile CCR nr. 818, 819, 820 din 2008 și Decizia CCR 1325 din 2008 decizii care nu sunt aplicabile, pentru considerentele expuse în cele ce succed.

Astfel, din motivarea acestor decizii reiese că ele privesc situația în care instanțele de judecată și-ar aroga prerogativa ca, sub pretextul existenței unei stări de discriminare, să desființeze anumite norme juridice instituite prin lege și să le înlocuiască cu alte norme, or reclamanții nu au solicitat niciun moment acest lucru.

Hotărârile judecătorești invocate de reclamanți în cuprinsul cererii de chemare în judecată, din care rezultă că alți colegi de-ai reclamanților beneficiază de aceste despăgubiri, nu sunt contrare unor norme juridice cu putere de lege, ci pur și simplu realizează interpretarea și aplicarea unor asemenea norme.

În ceea ce îi privește pe reclamanți, aceleași norme juridice au fost interpretate diferit de către angajator și, în consecință, în cazul reclamanților nu le-au fost acordate aceste sume.

Aplicarea diferită a normelor legale a creat o situație de discriminare în defavoarea reclamanților, situație care trebuie înlăturată, fără ca acest lucru să semnifice înlăturarea unor norme legale.

Este de observat că reclamanții nu au solicitat să fie salarizați prin asemănare cu alte categorii profesionale, nici să fie create pe cale jurisprudențială norme care să le fie favorabile, ci aceștia au solicitat să li se aplice aceleași norme ca și colegilor lor care au prestat aceeași muncă, în aceeași perioadă.

Pentru aceste considerente, convingerea instanței este în sensul că orice interpretare contrară a deciziilor amintite ar duce la încălcarea principiului de drept la muncă egală, salariu egal și la încălcarea mențiunilor exprese ale Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, Deciziei RIL 7 din 2019, Deciziei 23 din 2016 și a Deciziei 36 din 2018.

Pârâții (...) și (...), în cuprinsul întâmpinării, au făcut o scurtă referire la soluționarea pe fond a cererii învederând instanței că egalizarea indemnizațiilor trebuie să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, etc. cât și faptul că reclamanții nu au făcut dovada că își desfășoară activitatea în aceleași condiții cu procurorii DNA – DIICOT, ÎNSĂ instanța reține, astfel cum au susținut și reclamanții prin răspunsul la întâmpinare, că nu acesta este obiectul prezentei cauze, reclamanții nu au solicitat egalizarea salariilor, în temeiul legilor de salarizare, și nici nu au invocat discriminarea în raport cu procurorii DNA – DIICOT, ci au formulat o acțiune în pretenții, ca urmare a faptei discriminatorii săvârșită de angajatorii - pârâți, faptă care constă în achitarea unor sume cu acest titlu, în favoarea altor judecători, care au prestat aceeași activitate, în aceeași perioadă.

Totodată, este evident că discriminarea invocată prin prezenta acțiune nu este în raport cu procurorii DNA – DIICOT, ci în raport cu un număr mare de judecători care, așa cum s-a arătat anterior, au încasat importante sume de bani, motiv pentru care în cauză nu are aplicabilitate Decizia 5730 din 2008, pronunțată de ÎCCJ, decizie care vizează eventual acțiunile prin care se invoca discriminarea în raport cu procurorii din structurile DNA – DIICOT, nicidecum nu vizează obiectul prezentei cauze.

Starea de discriminare în care se află reclamanții, este în raport de colegii acestora, judecători, care au prestat aceeași muncă, în aceeași perioadă, colegi de-ai reclamanților care au încasat importante sume de bani, în perioada decembrie 2019 – 2020, în concret sume cuprinse între 10.000 lei - 600.000 lei, sume aferente perioadei 2010 -2019, perioadă în care și reclamanții au îndeplinit funcția de judecător și nu au avut nicio posibilitate concretă și efectivă de a formula acțiuni precum colegii acestora (admiși în magistratură anterior intrării în vigoare a Legii 330/2009), deci nu au avut posibilitatea de a obține un titlu executoriu, având în vedere practica instanțelor la nivel național, în sensul că sumele cuprinse în acele titluri executorii sunt incluse în indemnizația de încadrare, astfel cum a fost stabilită conform Legii 330/2009.

Pârâta (...) a solicitat instanței, ca, în ipoteza admiterii prezentei acțiuni, să constate că aceste despăgubiri pot fi acordate doar până la data de 01.01.2018 – data intrării în vigoare a Legii 153 din 2017, moment de la care acordarea drepturilor salariale se face prin aplicarea etapei corespunzătoare a Legii 153 din 2007.

Instanța nu va limita despăgubirile acordate reclamanților, doar până la momentul intrării în vigoare a Legii 153 din 2017, având în vedere faptul că din cuprinsul Raportului de expertiză extrajudiciară, întocmit la solicitarea magistraților (...), rezultă faptul că aceste sume au fost calculate (și parțial achitate) de la data de 13.11.2009, respectiv de la data la care solicitanții dețin titluri executorii și până la data de 31.05.2020 – Obiectivul nr. 1 .

Pe de altă parte, instanța nu va limita perioada pentru care reclamanților li se cuvin aceste despăgubiri, doar până la momentul intrării în vigoare a Legii 153 din 2017, având în vedere pronunțarea unui număr considerabil de hotărâri judecătorești cu obiect identic, chiar și după intrarea în vigoare a Legii 153 din 2017, împrejurare în care s-ar încălca mențiunile exprese ale Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, Deciziei RIL 7 din 2019, Deciziei 23 din 2016 și a Deciziei 36 din 2018.

În acest sens, instanța are în vedere următoarele decizii, pronunțate după intrarea în vigoare a Legii 153 din 2017:

1. Prin sentința civilă nr.139 din 20 martie 2019, pronunțată de Tribunalul Teleorman - Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 1649/87/2018, astfel cum a rămas definitivă prin decizia civilă nr. 4554/16.10.2019 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări, s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamanții judecători, în contradictoriu cu pârâții TRIBUNALUL TELEORMAN și CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, fiind obligați pârâții la recalcularea indemnizațiilor de încadrare, conform Legii nr. 71/2015 și a OUG nr. 20/2016, începând cu 04.10.2015 și în continuare, și după intrarea în vigoare a Legii-cadru de salarizare nr. 153/2017. luând în considerare coeficientul de multiplicare 19,000 (diferențe de drepturi salariale în raport de indemnizațiile procurorilor DNA și DIICOT - OUG nr. 27/2006). Au fost obligați pârâții la plata către reclamanți a diferențelor salariale rezultate dintre noua indemnizație de încadrare și indemnizația actuală de încadrare, începând cu 04.10.2015 și în continuare, până la plata efectivă a noii indemnizații de încadrare și la alocarea fondurilor necesare plății diferențelor bănești corespunzătoare, sumă ce actualizată cu indicele de inflație și la care se va aplica dobânda legală penalizatoare, până la data plății efective.

2. Prin decizia civilă nr. 372/A din 12 septembrie 2019, Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția I Civilă, în dosarul nr. 2006/102/2018, a admis apelul declarat de reclamanta judecător împotriva sentinței civile nr. 65119 mai 2019, pronunțată de Tribunalul Mureș. A fost schimbată în tot hotărârea atacată și, în consecință, s-a admis acțiunea formulată de reclamantă în contradictoriu cu pârâta CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ, fiind obligată pârâta la plata

în favoarea reclamantei a diferențelor de drepturi salariale aferente perioadei 09.04.2015 - 09.09.2017, rezultate din recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente prin aplicarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la lit. A pct. 6-13 din Anexa la O.U.G. nr. 27/2006, în raport cu funcția deținută, respectiv la nivelul indemnizației procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T.

3. Prin sentința civilă nr. 686 din 17 aprilie 2019, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița - Secția I Civilă, în dosarul nr. 4030/120/2018, astfel cum a rămas definitivă prin decizia civilă nr.2938/21.11.2019 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamantii judecători în contradictoriu cu pârâții TRIBUNALUL BUCUREȘTI și MINISTERUL JUSTIȚIEI, fiind obligați pârâții la recalcularea indemnizațiilor de încadrare, conform Legii nr. 71/2015 și a OUG nr. 20/2016, începând cu 28.09.2015 și în continuare, prin valorificarea unui coeficient de multiplicare 19,000. Au fost obligați pârâții la plata către reclamantii începând cu data de 28.09.2015 și în continuare, a diferențelor de drepturi salariale dintre venitul calculat potrivit coeficientului de multiplicare 19,00 și venitul efectiv plătit, drepturi actualizate cu indicele de inflație, precum și dobânda legală penalizatoare aferentă, până la data plății efective.

4. Prin decizia civilă nr. 61/A/21 ianuarie 2020, pronunțată de Curtea de Apel Cluj - Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 2018/102/2018, s-a admis acțiunea formulată de reclamantii judecători, în contradictoriu cu pârâta CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ, fiind obligată pârâta la recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente la nivelul indemnizațiilor procurorilor DNA și DIICOT, în raport cu funcțiile deținute, începând cu data de 09 aprilie 2015 și în continuare pentru viitor. A fost obligată pârâta la calcularea, plata și alocarea sumelor lunare care se cuvin reclamantilor constând în diferența dintre indemnizația realizată în urma recalculării și indemnizația efectiv încasată, sume actualizate cu rata inflației și la care se va calcula dobânda legală, de la data exigibilității fiecărei obligații lunare și până la data plății efective.

5. Prin decizia civilă nr. 36/17 ianuarie 2020, pronunțată de Curtea de Apel Cluj - Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 1826/102/2018, s-a admis acțiunea formulată de reclamantul judecător în contradictoriu cu pârâții TRIBUNALUL MUREȘ, CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ, MINISTERUL JUSTIȚIEI, CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII, fiind obligați pârâții ordonatori de credite să recalculeze cuantumul indemnizației de bază lunară, cuvenită reclamantului, conform Legii nr. 71/2015 și a OUG nr. 20/2016, cu luarea în considerare a coeficientului de multiplicare 19,00, prin egalizarea cu indemnizațiile procurorilor DNA-DICOT calculate potrivit OUG nr. 27/2006a începând cu data de 01.08.2015 și în continuare, egalizarea care operează și după intrarea în vigoare a Legii nr. 153/2017. Au fost obligați pârâții să-i plătească reclamantului diferențele salariale rezultate dintre noua indemnizație de bază brută lunară și drepturi salariale efectiv încasate, începând cu data de 01.08.2015 și în continuare până la plata efectivă a noii indemnizații, actualizate cu indicele de inflație calculată de la data scadenței și până la data plății efective. Au fost obligați pârâții să-i plătească reclamantului dobânda legală penalizatoare aferentă diferențelor salariale menționate anterior, calculată de la data scadenței și până la data plății efective.

6. Prin decizia civilă nr. 18/22 ianuarie 2020, pronunțată de Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția I civilă litigii de muncă, în dosarul nr. 509/102/2019, s-a admis acțiunea formulată de reclamantul judecător în contradictoriu cu pârâții Ministerul Justiției, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Oradea, Tribunalul Satu-Mare și Tribunalul Sălaj, fiind obligați pârâții la plata în favoarea reclamantului - în măsura în care au avut raporturi de salarizare cu reclamantul și pentru perioada în care aceste raporturi s-au derulat - a diferențelor de drepturi salariale rezultate din recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente, prin aplicarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la lit. A pct. 6-13 din Anexa la O.U.G. nr. 27/2006, în raport cu funcția deținută, respectiv la nivelul indemnizației procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T., precum și la alocarea sumelor necesare pentru plata acestor diferențe, începând cu

data de 08.03.2016 și în continuare, până la încetarea condițiilor legale de acordare. Diferențele salariale mai sus menționate vor fi actualizate în funcție de rata inflației, calculată de la data scadenței lunare a fiecărei diferențe și până la data plății integrale a debitului principal. La diferențele salariale mai sus menționate se va adăuga dobânda legală penalizatoare, calculată de la data scadenței lunare a fiecărei diferențe și până la data plății integrale a debitului principal.

Pârâta (...) a solicitat instanței ca, în ipoteza admiterii prezentei acțiuni, să aibă în vedere limitarea instituită de art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, solicitare care va fi respinsă ca neîntemeiată, dispozițiile art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017 nefiind incidente în prezenta cauză, pentru argumentele expuse în cele ce succed.

Potrivit art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, "În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022".

Cercetând conținutul art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, instanța constată că aceste dispoziții limitează/plafonează salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare, la nivelul celor stabilite pentru anul 2022, exclusiv în situația în care devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate (evident de lege), deci nu și în cazul în care prin hotărâri judecătorești definitive sunt recunoscute și stabilite anumite majorări salariale.

În consecință, instanța va reține că plafonarea prevăzută de art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, are în vedere exclusiv majorările salariale reglementate sau acordate în temeiul legii și/sau prin acte administrative ale ordonatorului principal de credite, iar nu drepturile salariale recunoscute sau stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, ceea ce de altfel ar încălca și art. 6 CEDO.

În cazul în care instanța ar accepta ipoteza susținută de pârâți, ar însemna ca o hotărâre judecătorească să rămână fără efect, deci debitorul să aibă posibilitatea de a nu executa o hotărâre judecătorească definitivă prin care s-a dispus condamnarea sa, astfel încât, deși beneficiarul a obținut o astfel de hotărâre judecătorească definitivă, aceasta să nu producă deloc efecte juridice, ceea ce este de nepermis.

Convingerea instanței, în sensul că art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, nu are în vedere și majorările salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești, ci doar majorările reglementate de lege și stabilite prin acte ale ordonatorului principal de credite, are în vedere și aspectele statuate de ÎCCJ prin Decizia 7 din 2019, considerentele care se aplică mutatis mutandis și în ceea ce privește art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017.

Astfel, problema de drept care a făcut obiectul Deciziei RIL 7 din 2019, a vizat stabilirea momentului până la care reclamanții - magistrați, care au obținut prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile acordarea drepturilor bănești majorate cu procente de 18% (5% + 2% + 11%), prevăzute de art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, sunt îndreptățiți să beneficieze de plata acestor drepturi, mai exact, dacă aceste majorări puteau fi acordate numai până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 sau, dimpotrivă, ar fi trebuit acordate și plătite reclamanților și după intrarea în vigoare a acestei legi.

Potrivit art. 1 alin. 1 din Legea 330 din 2009, "Prezenta lege are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem unitar de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, iar potrivit alin. 2 al aceluiași articol "Începând cu data intrării în vigoare, în tot sau în parte, a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege".

Potrivit art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, "În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit

prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022”.

În consecință, intenția legiuitorului, atât prin art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, cât și prin art. 1 alin. 2 din Legea 330 din 2009, a fost aceea ca drepturile salariale să fie doar cele prevăzute în mod exclusiv de legile de salarizare, deci cu ignorarea hotărârilor judecătorești definitive care recunosc anumite majorări salariale, aspect care încalcă fără dubiu art. 6 CEDO și atrage răspunderea statului.

Prin Decizia 7 din 2019 ÎCCJ a stabilit că majorările salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, chiar dacă, așa cum instanța a reținut anterior, potrivit art. 1 alin. 2 din Legea 330 din 2009, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege.

În consecință, aplicând același raționament și în cazul dispozițiilor art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, instanța va reține că admiterea acestei solicitări și reținerea unei plafonări/limitări, conform acestui text de lege, încalcă, în primul rând art. 6 CEDO, Decizia RIL 7 din 2019, dar și, astfel cum se va arata în cele ce succed, Decizia CCR 794 din 2016.

Deosebit de important este și considerentului 58 din Decizia 7 din 2019, prin care ÎCCJ a reținut următoarele:

”De asemenea, instanța de contencios constituțional a constatat că excluderea majorărilor salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești de la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice afectează art. 124 și art. 126 din Constituție, precum și principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat potrivit art. 115 alin. (4)-(6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească”.

Totodată, în cuprinsul Deciziei 794 din 2016, CCR a reținut următoarele:

”24. Cu privire la aceste susțineri, Curtea reține că, în jurisprudența sa referitoare la art. 124 și art. 126 din Constituție și la efectele hotărârilor judecătorești, a stabilit, că ”înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege. Altfel spus, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Datorită acestui fapt, hotărârea judecătorească - desemnând tocmai rezultatul activității judiciare - reprezintă, fără îndoială, cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecății. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă se situează în sfera actelor de autoritate publică, fiind investită cu o eficiență specifică de către ordinea normativă constituțională. Pe de altă parte, un efect intrinsec al hotărârii judecătorești îl constituie forța executorie a acesteia, care trebuie respectată și executată atât de către cetățeni, cât și de autoritățile publice. Or, a lipsi o hotărâre definitivă și irevocabilă de caracterul ei executoriu reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015, paragraful 20, Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012, și Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, 25. Curtea constată că, potrivit art. 3¹ alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind

salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, norma criticată stabilește, în mod indirect, că nu sunt recunoscute hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Astfel, chiar dacă o parte dintre magistrații care beneficiază de aceste hotărâri judecătorești au deja în plată majorarea indemnizației de încadrare, faptul că textul criticat prevede că, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești conduce la concluzia că, deși o parte dintre magistrați și din personalul asimilat au obținut majorarea indemnizației de încadrare, aceasta nu este recunoscută la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare.

28. De asemenea, dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, afectează principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat potrivit art. 115 alin. (4)-(6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

Un alt argument pentru care nu poate fi reținută incidența dispozițiilor art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, este reprezentat de faptul că prin hotărârile judecătorești invocate de reclamanti, din care rezultă starea de discriminare, nu s-a prevăzut stabilirea indemnizației cu luarea în considerare a coeficientului de multiplicare 19.00, fără a se depăși plafonarea prevăzută de art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, motiv pentru care nici instanțele investite ulterior cu o astfel de cerere nu pot reține incidența art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, deoarece ar încălca Decizia CCR 794 din 2016, discriminarea existând în continuare.

Deci, având în vedere că prin hotărârile judecătorești care constituie temeiul stării de discriminare, nu s-a reținut incidența dispozițiilor art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, instanța apreciază că nu poate fi reținută incidența art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, deoarece ar încălca decizia CCR 794 din 2016, iar starea de discriminare nu ar fi înlăturată în totalitate, ci doar parțial.

Un alt argument pentru care, în speță, nu sunt incidente dispozițiile art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, îl reprezintă jurisprudența CEDO, referitoare la executarea hotărârilor judecătorești, ca o componentă a dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 CEDO.

În practica CEDO s-a reținut că în situația în care administrația refuză sau omite să execute o hotărâre judecătorească ori întârzie în executarea acesteia, garanțiile art. 6 din Convenție de care a beneficiat justițiabilul în fața instanțelor judecătorești își pierd orice rațiune de a fi.

În jurisprudența sa, CEDO a constatat de mai multe ori încălcarea art. 6, în cazul în care o hotărâre judecătorească definitivă nu a fost pusă în executare, reținând următoarele: Curtea reamintește că executarea unei hotărâri definitive pronunțate de orice instanță trebuie considerată ca parte integrală din „proces” în sensul art. 6 din Convenție (Hornsby împotriva Greciei.). Statul are obligația pozitivă de a organiza un sistem pentru executarea hotărârilor judecătorești, care să fie eficient atât în drept, cât și în practică, și să asigure executarea acestora fără întârzieri nejustificate (Ruianu împotriva României.). Atunci când autoritățile sunt obligate să acționeze pentru executarea unei hotărâri și nu fac acest lucru, inacțiunea lor poate angaja răspunderea statului în raport cu art. 6 § 1 din Convenție (Scollo împotriva Italiei, și Bushati și alții împotriva Albaniei).

Dreptul de acces la justiție, garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, protejează și executarea hotărârilor judecătorești definitive, care, într-un stat care respectă preeminența dreptului, nu pot rămâne fără efect în detrimentul uneia dintre părți. În cauza Golder vs. Marea Britanie s-a reținut că „executarea unei hotărâri de la orice instanță ar proveni trebuie să fie considerată ca făcând parte integrantă din proces în sensul art.6; Curtea a

admis deja acest aspect în hotărârile care privesc durata procedurii (Di Pede vs. Italia și Zappia vs. Italia).

În aceeași idee este și Hotărârea pronunțată în Cauza Hornsby vs Grecia, în care se stabilesc două chestiuni: 1. dreptul la un proces echitabil nu acoperă procedura numai până la pronunțarea hotărârii, ci până la executarea acesteia 2. statul și administrația publică are obligația de a se plia unei hotărâri judecătorești pronunțată contra lor.

În fine, în cauza Beis vs. Grecia se reține că “dreptul la instanță ar deveni în întregime iluzoriu și teoretic dacă autoritățile statului ar putea refuza, fără a încălca art.6 al Convenției să se supună unei hotărâri judecătorești dată împotriva lor. Același lucru este valabil și pentru instituțiile de drept public care sunt asimilate în dreptul intern într-o mare măsura statului” De asemenea, într-un Raport al Comisiei în cauza sus referențiată se reține că “refuzul unui stat care se bucura de imunitate de executare (silita) de a se supune unei hotărâri judecătorești prin care constituie un bun în sensul art.1 din Protocolul 1, constituie o încălcare a art.1 din Protocol.

În consecință, pentru toate considerentele de fapt și de drept anterior expuse, instanța reține că, în speță, nu este incidentă plafonarea/limitarea prevăzută de art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, o interpretare contrară ar lipsi o hotărâre definitivă/irevocabilă de caracterul ei executoriu, ceea ce reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept, o obstrucționare a bunei funcționări a justiției, încălcând art. 6 CEDO.

(...) a solicitat instanței ca, în ipoteza admiterii prezentei cereri, să constate că este incidentă eşalonarea sumelor recunoscute în favoarea reclamanților, conform art. 39 din OUG nr.114 din 2018, potrivit căruia ”Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din instituțiile și autoritățile publice, devenite executorii în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2021, se va realiza astfel: a) în primul an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 5% din valoarea titlului executoriu; b) în al doilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 10% din valoarea titlului executoriu; c) în al treilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu; d) în al patrulea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu; e) în al cincilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 35% din valoarea titlului executoriu”.

Referitor la prevederile OUG nr.114/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare, se constată că se reglementează o procedură de plată în 5 tranșe anuale a sumei de bani datorate.

Instanța apreciază însă că prevederile art. 39 din OUG nr.114/2018 contravin dreptului la un proces echitabil de care beneficiază reclamanții, garantat de art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, drept care presupune și obținerea executării hotărârii judecătorești, prevederile legale în cauză constituind totodată și o ingerință nejustificată în dreptul reclamanților la protecția proprietății și a bunurilor, garantat de art.1 din Protocolul nr.1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În cauza Săcăleanu c. României, Curtea a reținut că eşalonarea pe 20 de luni este nerezonabilă; în comparație, în cauza de față eşalonarea s-a făcut pe 60 de luni, deci pe o perioadă de trei ori mai mare.

Astfel, pârâții, în calitatea acestora de instituții publice, nu se pot prevala de prevederile legale interne menționate pentru a nu executa imediat o hotărâre judecătorească, întrucât dispozițiile din Convenția Europeană a Drepturilor Omului au prioritate de aplicare și incidență directă în speță.

Acordarea tardivă post factum a unei compensații financiare (actualizarea creanței cu indicele inflației a acordării dobânzii legale remuneratorii) nu este susceptibilă în sine să înlăture încălcarea, prin ipoteză survenite raportat la imposibilitatea executării întregului debit în momentul obținerii titlului executoriu.

Astfel, în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 24 martie 2005, în cauza Șandor c. României, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 1048 din

25.11.2005, Curtea Europeană reține că a fost încălcat dreptul reclamantei la un proces echitabil, prin neexecutarea unei hotărâri judecătorești.

Prin această hotărâre, Curtea statuează că executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de instanța care o pronunță, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din "proces", în sensul art. 6 alin. 1 din Convenție, iar dreptul de acces la justiție ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre definitivă și obligatorie să rămână fără efect în detrimentul unei părți (par. 23-25). Totodată, Curtea reține că dacă administrația refuză sau omite să execute o hotărâre judecătorească ori întârzie în executarea acesteia, garanțiile art. 6 de care a beneficiat justițiabilul în fața instanțelor judecătorești își pierd orice rațiune de a fi, iar mai mult, nu este oportun să-i ceri unei persoane, care în urma unei proceduri judiciare a obținut o creanță împotriva statului, să recurgă la procedura de executare silită pentru a obține satisfacție. În aceeași cauză, Curtea constată și încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție prin refuzul autorităților de a plăti despăgubirile recunoscute în favoarea reclamantei printr-o hotărâre judecătorească.

Totodată, în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 29 iulie 2008, în cauza Teodorescu împotriva României, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 386 din 9 iunie 2009, Curtea Europeană reține că a fost încălcat dreptul reclamantului la un proces echitabil, prin neexecutarea unei hotărâri judecătorești. Față de excepția ridicată de Guvern în sensul incompatibilității *ratione materiae*, Curtea reamintește jurisprudența sa anterioară (Cauza Ștefănescu împotriva României nr. 9.555/03, paragr. 20-21, 11 octombrie 2007, Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei, nr. 63.235/00, paragr. 62, CEDO 2007), potrivit căreia pentru a constata neaplicarea art. 6, dreptul intern trebuie în primul rând să fi exclus în mod expres accesul la o instanță în ceea ce privește postul sau categoria de salariați în discuție; conflictele obișnuite de muncă nu pot fi excluse din garanțiile art. 6, în măsura în care obiectul litigiului nu este legat de exercitarea autorității de stat. În ceea ce privește fondul cauzei, Curtea constată încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenție ca urmare a neexecutării hotărârii judecătorești de plată a salariilor restante. Astfel, Curtea conchide că statul nu a depus toate eforturile necesare pentru a pune în executare hotărârea judecătorească în cauză, existând o încălcare a art. 6 paragraful 1 din Convenție.

Pe de altă parte, prin Hotărârea Secției a II-a a Curții Europene a Drepturilor Omului din 25 octombrie 2001, definitivă la 25 iunie 2002, pronunțată în cauza Saggio contra Italiei, Curtea stabilește că "în principiu un sistem de suspendare temporară a plății creanțelor unei întreprinderi comerciale în criză, autorizată să continue activitatea sa productivă în interesul economiei naționale, nu este criticabilă în sine, având în vedere marja de apreciere autorizată de alineatul al doilea al art. 1 [al Protocolului nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale]. Totuși, un astfel de sistem implică riscul de a impune creditorilor o sarcină excesivă în ceea ce privește posibilitatea de a recupera bunurile lor și trebuie deci prevăzute anumite garanții de procedură pentru a veghea ca această aplicare a sistemului și a incidenței sale asupra dreptului de proprietate al particularilor să nu fie nici arbitrar, nici imprevizibile".

De asemenea, în cauza Bourdov c. Rusiei, Curtea stabilește că o autoritate a statului nu ar putea invoca lipsa resurselor financiare pentru a nu onora o datorie rezultată dintr-o hotărâre judecătorească. Reclamantul nu trebuie să fie în imposibilitate de a beneficia de rezultatul favorabil al unei proceduri care să afecteze însăși substanța dreptului, din cauza dificultăților financiare ale statului.

Totodată, în cauza Imobiliare Safi contra Italiei, s-a reținut cu valoare de principiu că "suspendarea executării unei hotărâri judecătorești pe durata de timp strict necesară pentru a găsi o soluție satisfăcătoare pentru probleme de interes public poate fi justificată, în circumstanțe excepționale".

Instanța constată că jurisprudența Curții în cauze precum Săcăleanu contra României și Bourdov contra Rusiei trebuie înțeleasă în sensul că statul nu se poate exonera de răspundere invocând lipsa alocațiilor bugetare pentru plata obligațiilor unei anumite autorități publice,

stabilite prin hotărâri judecătorești. Ca atare, statul nu poate invoca propria sa culpă – (ne)alocarea discreționară a fondurilor bugetare – pentru a invoca nerespectarea unor drepturi fundamentale precum procesul echitabil și dreptul de proprietate.

Așa cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța reține faptul că statul și instituțiile publice au obligația de a veghea la respectarea principiului legalității și de a executa de bunăvoie hotărârile judecătorești prin care au fost condamnați în calitate de debitori.

Raportând considerentele expuse mai sus, reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, la situația de fapt concretă, instanța apreciază că prin modificarea succesivă a ordonanțelor privind achitarea obligațiilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești se încalcă dreptul reclamanților la un proces echitabil, precum și dreptul de proprietate al reclamanților.

Instanța mai reține că dispozițiile derogatorii ale OUG nr.114/2018 (sau ale oricărei ordonanțe privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, emise de Guvern ulterior OUG nr. 71 din 2009), favorizează statul în raporturi de drept privat, deși statul ar trebui să se afle pe poziții de egalitate cu orice persoană fizică sau juridică care, în calitate de debitor al unei obligații, nu ar putea invoca niciodată lipsa fondurilor, putând fi urmărit asupra tuturor bunurilor sale până la satisfacerea creanței.

Cu toate că instanța admite totuși că statul beneficiază de o marjă de apreciere care i-ar fi permis ca pentru o anumită perioadă de timp să amâne executarea obligațiilor ce-i incumbă în considerarea unor situații speciale, de această dată, consideră că nu există o justificare temeinică și clară în privința eșalonării dispuse.

Analizând expunerea de motive din cadrul acestei ordonanțe de urgență, instanța apreciază că nu se deduce existența unei situații excepționale care să impună o astfel de măsură, cât mai degrabă o simplă apreciere a statului în vederea alocării resurselor sale, în funcție de necesitățile uzuale.

Mai trebuie observat, totodată, că acte normative pentru eșalonarea plății unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, au fost emise succesiv de Guvern în ultimii 10 ani, fapt care contribuie la menținerea unei stări de incertitudine în privința obținerii executării efective a unei astfel de hotărâri judecătorești, cât timp nu se cunoaște termenul de plată, ci doar că în cursul unui an se va face plata unei anumite tranșe și nu se cunoaște dacă, în continuare, statul va adopta noi măsuri de amânare a plății debitului datorat.

Adoptarea pe o perioadă îndelungată a mai multor acte normative succesive de eșalonare a plăților datorate cu acest titlu, creează un climat de impredictibilitate cu privire la posibilitatea obținerii executării unei astfel de hotărâri judecătorești, aspect care contravine prevederilor convenționale arătate.

În concluzie, instanța reține că prin adoptarea OUG nr. 114/2018, care prevede un regim diferențiat de executare a obligațiilor în raport cu alți debitori și care stabilește în mod unilateral termene și condiții de plată ale creanțelor, fără acordul creditorilor, în prezenta cauză se încalcă dispozițiile art. 1 din Protocolul 1 adițional la Convenția Europeană pentru Drepturile Omului și art. 6 din aceeași Convenție, atât sub aspectul nerespectării dreptului reclamanților la protecția bunurilor sale, cât și sub aspectul nerespectării termenului rezonabil și principiului egalității armelor în proces.

Așadar, fiind în prezența unui conflict între aplicarea ordonanțelor de Guvern ce prevăd eșalonări în achitarea unor creanțe constatate prin hotărâri judecătorești irevocabile (creanțe ce reprezintă drepturi salariale restante) și aplicarea dispozițiilor Convenției Europene a Drepturilor Omului însoțită de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care se soluționează în favoarea tratatelor internaționale, instanța este obligată să dea curs acestora din urmă, în conformitate cu dispozițiile art. 11 al. 2 și art. 20 din Constituția României.

În consecință, pentru toate considerentele expuse pe larg în cele ce preced, instanța va respinge solicitarea pârâtei (...) de a constata incidența dispozițiilor art. 39 din OUG 114 din 2018.

(...) a mai susținut că reclamanții nu au făcut dovada existenței stării de discriminare, susținere care nu poate fi primită de instanță, din considerentele expuse pe larg anterior, reiese că reclamanții au dovedit pe deplin starea de discriminare în care se află, în raport cu alți judecători.

(...) a depus la dosarul cauzei întâmpinare, însă nu a invocat critici concrete privind fondul cauzei, susținerile acestuia vizând aplicarea și cuantumul valorii de referință sectoriale, însă, în cauză, pretențiile reclamanților nu vizează valoarea de referință sectorială, ci prezenta cauză are ca obiect acordarea de despăgubiri egale cu diferența dintre salariul încasat și salariul pe care ar fi trebuit să îl încaseze aceștia, prin luarea în considerare a coeficienților de multiplicare stabiliți în Anexa la OUG nr.27/2006, lit. A pct. 6-13..

În ceea ce privește cererea privind actualizarea cu indicele de inflație, precum și obligarea pârâților la plata dobânzii legale penalizatoare, instanța reține următoarele:

În acest sens, este de subliniat că, în cazul executării cu întârziere a obligației de plată a unei sume de bani, indiferent de izvorul contractual ori delictual al obligației, daunele-interese sub forma dobânzii legale se datorează, fără a se face dovada unui prejudiciu și fără ca principiul reparării integrale a prejudiciului să poată fi nesocotit. Devine evident faptul că, prin executarea cu întârziere a obligației de plată, creditorul a suferit un prejudiciu patrimonial.

Ca urmare, sunt incidente dispozițiile art. 1 raportat la art. 166 alin. 1 și art. 278 alin.1 din Codul muncii raportate la art. 1531 alin. 1, alin. 2 teza întâi și art. 1535 alin. 1 din Codul civil, respectiv art. 1 alin. 3, art. 2 și art. 3 alin. 2 din O.G. nr. 13/2011, care consacră principiul reparării integrale a prejudiciului suferit de creditor ca urmare a neexecutării de către debitor a obligației de plată, principiu conform căruia prejudiciul cuprinde atât pierderea efectiv suferită de creditor („damnum emergens”), cât și beneficiul de care acesta este lipsit („lucrum cessans”).

Potrivit aceluiași dispoziții, în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu.

În situația de față, pierderea efectiv suferită de creditor, ca prim element de reparare integrală a prejudiciului, trebuie remediată prin măsura actualizării sumelor datorate cu indicele prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică.

Prin actualizarea sumei debitului cu indicele prețurilor de consum, se realizează o reparație parțială, prin acordarea de daune-interese compensatorii („damnum emergens”).

Dar principiul reparării integrale a prejudiciului suferit de creditor, ca efect al executării cu întârziere a obligației de plată, impune și remedierea celui de-al doilea element constitutiv al prejudiciului, prin acordarea beneficiului de care creditorul a fost lipsit („lucrum cessans”), respectiv daune-interese moratorii, sub forma dobânzii legale penalizatoare.

Pârâții – apelanți (...) au formulat apeluri împotriva acestei hotărâri la Curtea de Apel Oradea, solicitând admiterea acestora, respingerea acțiunii ca fiind prescrisă în principal, iar în subsidiar, pe fond ca fiind neîntemeiată .

În apelul formulat (...) a arătat că potrivit OUG nr. 27/2006 VRS avut în vedere la calcularea indemnizației judecătorilor a fost de 257 lei care a fost majorată cu 4% începând cu 01.04.2006 și 5% începând cu 01.09.2006 ajungând la valoarea de 280,64 lei. Prin OG nr. 13/2008 s-a dispus majorarea VRS cu 2% începând cu 01.04.2008 și cu 2% începând cu 01.10.2008 față de luna septembrie 2007. Ulterior au fost pronunțate hotărâri care au indicat ca valoarea VRS sa fie de 405 lei.

Raportat la succesiunea în timp a actelor normative care au reglementat salarizarea apreciază că reclamanta a beneficiat de un calcul conform normelor legale. Mai arată că s-a emis OMJ nr. 2066/C/24.05.2018 prin care s-a prevăzut că în perioada 09.04.2015-30.11.2015 indemnizația judecătorilor se va calcula prin raportare la valoarea de 421,36 lei a VRS. Prin OMS nr. 4988/C/29.11.2019 valoarea VRS a fost stabilită la suma de 484,15 lei.

Prin apelul formulat, (...) a arătat că fapta pretinsă de reclamant că a creat o situație discriminatorie nu poate fi astfel considerată deoarece a avut la bază hotărâri judecătorești pronunțate de către instanțe. Arată că plata nu se putea face fără lămurirea hotărârilor judecătorești existente, și eventual acest fapt putând fi considerat discriminatoriu. Astfel, stabilind incorect și nelegal momentul plății ca fapt discriminatoriu, instanța de fond a făcut aplicarea greșită a prevederilor legale incidente instituției prescripției.

Prin Decizia 2/2015 a ICCJ – hotărâre prealabilă, s-a statuat că punerea în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale nu reprezintă un tratament discriminatoriu al celorlalți angajați. Precierile instanței de fond că ulterior Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, Decizia 2/2015 nu mai are aplicabilitate este greșită, deoarece a avut ca obiect aplicarea OUG nr. 20/2016 astfel cum a fost modificată de OUG nr. 43/2016, iar efectele acesteia se produc doar pentru viitor nu pentru situațiile anterioare. Nu este aplicabilă Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale deoarece nu e îndeplinită premisa de bază a aplicabilității acesteia deoarece nu este vorba de magistrați cu aceeași funcție/grad/treaptă, vechime sau specialitate care să aibă indemnizații diferite de încadrare.

Arată că sunt aplicabile speței considerentele jurisprudențiale CEDO din cauza Driha contra României, deoarece reclamantii nu au hotărâri judecătorești, iar colegii lor au.

Prin apelul formulat, apelanta (...) arată că solicită admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune, excepție care a fost admisă pentru pretențiile anterioare datei de 28.01.2017 prin SC nr. 610/04.08.2020 a Tribunalului Suceava în dosar nr. 329/86/2020 unde reclamantii au solicitat recalcularea indemnizației de încadrare în funcție de coeficienții de multiplicare stabiliți de Anexa la OUG nr. 27/2006 lit. a pct. 6-13 pentru perioada 08.04.2015 la zi. Mai arată că indemnizațiile de încadrare au fost calculate conform normelor legale în vigoare, iar acordarea dobânzilor este nelegală.

(...) a arătat în apelul formulat că solicită admiterea excepției prescripției dreptului la acțiune, deoarece potrivit art. 2517 Cod civil termenul de trei ani este depășit. Prezintă în motivarea apelului succesiunea actelor normative intervenite în problema salarizării magistraților.

Poziția părților:

Reclamanta (...) a arătat că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, însă nu a arătat motivele sale în susținerea acestei sesizări, dar a depus în completarea concluziilor scrise opina juridică de specialitate a Conf. Univ. Dr. Felicia Roșioru, potrivit căreia în ceea ce privește termenul de prescripție aplicabil în speță, acesta este cel prevăzut de legislația specifică, art. 27 alin. (2) din OG nr. 137/2000, respectiv termenul de 3 ani de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana interesată putea lua cunoștință de săvârșirea ei (moment prin ipoteză ulterior săvârșirii faptei).

Concret, fapta discriminatorie generatoare a diferenței de tratament a constat în plata diferențelor de indemnizație de încadrare (dintre indemnizația efectiv încasată și cea rezultată luând în considerare coeficientul de multiplicare 19,000, respectiv dintre indemnizația efectiv încasată și cea rezultată ca urmare a aplicării majorărilor la valoarea de referință sectorială (VRS), conform prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, în total 18%), plată realizată printr-o singură prestație, în luna decembrie 2019/ianuarie 2020, dată la care discriminarea dintre magistrații beneficiari ai acestor diferențe și ceilalți magistrați care prestează aceeași muncă cu aceleași studii, în aceleași condiții și în aceeași instituție s-a produs efectiv și a putut fi cunoscută de magistrații discriminați (atât discriminarea cât și consecințele sale) și care le-au produs o pagubă cu caracter patrimonial.

În subsidiar, apreciază D-na conf. univ. dr. Felicia Roșioru că în cazul în care s-ar reține aplicabilitatea unui termen de prescripție specific conflictelor de muncă, acesta este cel reglementat de art. 211 lit. c) al Legii nr. 62/2011 a dialogului social, plata despăgubirilor

pentru pagubele cauzate de angajator putând fi cerute de către cei ale căror drepturi au fost încălcate în termen de 3 ani de la data producerii pagubei. Paguba a fost cauzată, și în acest caz, prin plata și la momentul plății diferențelor de indemnizație de încadrare celorlalți magistrați, în luna decembrie 2019/ianuarie 2020, termenul neputând începe să curgă anterior acestui moment care concretizează fapta prejudiciabilă și producerea pagubei pentru reclamanți. Așadar, indiferent de termenul de prescripție de 3 ani aplicabil în speță [cel reglementat de art. 27 alin. (2) din OG nr. 137/2000 – pe care îl consideră aplicabil; cel stabilit de art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011 a Legii dialogului social sau chiar și cel instituit de art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, pe care îl consideră abrogat], acesta nu putea începe să curgă anterior momentului la care s-a realizat plata diferențelor de indemnizație de încadrare (prin raportare la coeficientul de multiplicare 19,000 și la valoarea de referință sectorială) magistraților în raport cu care magistrații reclamanți se consideră discriminați, deoarece plata diferențelor de indemnizație reprezintă fapta de discriminare, care conduce la aplicarea unui tratament diferențiat nejustificat între persoane aflate în aceeași situații și concretizează momentul la care s-a produs paguba magistraților reclamanți, de la care începe să curgă termenul de prescripție.

Pârâtul (...) a arătat că se opune acestei sesizări întrucât chestiunea de drept nu este de noutate, iar soluționarea cauzei se poate face pe baza temeiurilor de drept invocate fără a fi necesară această sesizare. A mai arătat că potrivit Deciziei Curții Constituționale 166/2019: nu au aplicabilitate generală, anterior datei de 9 aprilie 2015, hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut unor magistrați dreptul de a avea inclus în indemnizație cei 18% stabiliți prin OG nr. 10/2007. Față de această jurisprudență a Curții Constituționale, arată pârâtul că instanțele de judecată nu au posibilitatea să anuleze prevederile legale pe care le consideră discriminatorii și să le înlocuiască cu alte norme de aplicare generală, neavute în vedere de legiuitor sau instituite prin acte normative inaplicabile în cazurile deduse judecării.

Restul părților nu și-au exprimat poziția.

Opinia instanței de judecată, Curtea de Apel Oradea:

Problemele de drept noi, a căror lămurire se impune privesc excepția prescripției dreptului material la acțiune. Pentru a da o soluție acestei excepții, trebuie lămurit care este termenul de prescripție aplicabil și care este momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție extinctivă al dreptului material la acțiune

Asupra acestor probleme de drept, s-a pronunțat la data de 12.12.2020, într-o opinie doctrinară, prof. univ. dr. h. c. Alexandru Țiclea, cercetător științific, asociat în cadrul Institutului de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu” al Academiei Române, director – fondator al „Revistei Române de dreptul muncii”, opinie pe care instanța și-o însușește:

I. Termenul de prescripție aplicabil speței:

Prin acțiune se solicită înlăturarea discriminării la care au fost supuși reclamanții, prin obligarea pârâților, în calitate de ordonatori de credite, la acordarea de despăgubiri pentru săvârșirea unor fapte discriminatorii și în vederea restabilirii tratamentului egal între persoanele aflate în aceeași situație.

Remediul legal pentru anularea situației create prin discriminare – înlăturarea tratamentului discriminatoriu prin compensarea efectelor acestuia asupra victimei – este prevăzut la art. 27 alin. 1 din OUG 137/2000 și anume „acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, ca urmare a cererii formulate de persoana care se consideră discriminată în fața instanței de judecată, potrivit dreptului comun”.

Temeiul legal al acțiunii fiind OG nr. 137/2000, aplicabilitate va avea termenul de prescripție instituit de art. 27 alin. 2 din acest act normativ, care dispune: „termenul pentru

introducerea cererii este de 3 ani și curge de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana interesată putea să ia cunoștință de săvârșirea faptei".

Înalta de Curte de Casație și Justiție (RIL), prin Decizia nr. 10/2016 privind interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 27 din OG 137/2000 a precizat că acestea „detaliază condițiile în care se asigură realizarea dreptului de acces la instanță pentru reclamarea unui caz de discriminare”, inclusiv că „termenul pentru introducerea cererii este de 3 ani și curge de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana interesată putea lua cunoștință de săvârșirea ei”. Totodată, a reținut că în cazul în care discriminarea a survenit în contextul unor raporturi juridice guvernate de legi speciale, protecția drepturilor subiective se realizează în fața unor jurisdicții speciale.

Fiind vorba de un conflict /litigiu de muncă, devine aplicabil și art. 268 alin. 1 lit. c din Codul muncii (act normativ care constituie dreptul comun în materia raporturilor de muncă), conform căruia „cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăbiri către salariat.”

Prof. univ. dr. h. c. Alexandru Ticlea afirmă categoric că în speță nu sunt aplicabile dispozițiile art. 211 lit. c din Legea dialogului social nr. 62/2011 (considerată uneori lege specială în raport cu legea cadru în materie – Codul muncii), iar această opinie este însoțită de instanța de judecată.

Potrivit textului amintit, termenul de 3 ani de la data producerii pagubei privește „plata despăgubirilor pentru pagubele cauzate și restituirea unor sume de bani care au format obiectul unei plăți nedatorate”.

Or, în cauză nu este vorba de niciuna dintre ipotezele avute în vedere de textul precitat, ipoteze care privesc exclusiv răspunderea patrimonială a părților raporturilor de muncă.

Despăgubirea are sensul de sumă de bani la plata căreia este obligat debitorul unei obligații contractuale neexecutate sau autorul unei fapte ilicite cauzatoare de prejudicii. Sinonime sunt dezdăunare sau daune – interese (M.N.Costin, C.M.Costin, *Dicționar de drept civil* , Ed. A II-a, 2019, p. 319).

Paguba este un termen sinonim cu cel de prejudiciu. Acesta este un element (condiție) a răspunderii civile constând în consecințele negative patrimoniale (și morale) suferite ca urmare a faptei ilicite săvârșite de către o altă persoană (Ibidem, p. 697) .

Restituirea unor sume care au format obiectul unei plăți nedatorate este obligația instituită de lege în sarcina angajaților (salariați, funcționari publici etc.), în temeiul art. 256 alin. 1 din Codul muncii sau art. 499 lit. b din Codul Administrativ – OUG nr. 57/2019 etc.

În concluzie, termenul de prescripție, de 3 ani, este cel statornicit de art. 27 alin. 2 din OG nr. 137/2000, precum și art. 268 alin. 1 lit. c din Codul muncii.

II. Momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție extinctivă al dreptului material la acțiune

Fiind aplicabile speței, dispozițiile art. 27 alin. 2 din OG nr. 137/2000, precum și art. 268 alin. 1 lit. c din Codul muncii, se observă că cele două texte fac aplicarea regulii generale cuprinse în art. 2523 Codul civil: „Prescripția începe să curgă de la data când titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui”.

În doctrină se precizează că „regula generală privind începutul prescripției extinctive are un caracter mixt, prezentând caracteristica stabilirii – alternativ – a două momente de la care prescripția începe să curgă, și anume:

- un moment subiectiv, principal, constând în data cunoașterii nașterii dreptului la acțiune, și
- un moment obiectiv, subsidiar, constând în data când, după împrejurări, trebuia cunoscută nașterea acestui drept.

Prin urmare, simpla încălcare a dreptului subiectiv, deși implică nașterea dreptului la acțiune, nu atrage și începutul prescripției extinctive, dacă titularul dreptului la acțiune nu a cunoscut, în mod efectiv, actele sau faptele de la care legea leagă nașterea dreptului la acțiune și nici, după împrejurări, nu trebuia să le cunoască” (M.Nicolae, *Drept civil. Teoria generală*, vol. II, Ed. Solomon, 2018, p. 837).

Curtea Constituțională a decis că, „prin prescripție se stinge doar dreptul la acțiune în sens material, deci posibilitatea titularului dreptului de creanță de a obține, pe cale silită, îndeplinirea obligației subiectului pasiv. Așadar, prescripția nu stinge dreptul subiectiv în substanța lui, drept care continuă să subziste, și nici obligația corelativă, care va putea fi executată de bună voie” (Decizia nr. 54/2016. În același sens, sunt și Decizia nr. 317/2016, Decizia nr. 372/2016).

Aceeași idee rezultă și din prevederile art. 2500 și art. 2506 din Codul civil, conform cărora prescripția extintivă nu stinge dreptul subiectiv la acțiune (M. Nicolae, op. cit. , p. 743).

Curtea Constituțională a mai decis (analizând constituționalitatea art. 268 din Codul muncii) că „în această materie sunt aplicabile dispozițiile Codului civil referitoare la suspendarea sau întreruperea curgerii termenului de prescripție” (Decizia nr. 210/2015, Decizia nr. 435/2015, Decizia nr. 798/2015).

În speță, **nașterea dreptului la acțiune** (în terminologia art. 268 alin. 1 lit. c Codul muncii) **a intervenit la data la care persoana interesată a luat cunoștință de discriminare** (art. 27 alin. 2 , ipoteza a II-a din OG 137/2000).

Acest fapt s-a produs în anul 2019, pentru că anterior nu a existat nicio discriminare salarială între reclamanți și colegii lor.

În anul 2019, prin Decizia nr. 7/2019 (publicată în Monitorul Oficial al României nr. 343/06.05.2019) pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, obligatorie pentru instanțe conform art. 330 indice 7 Cod procedură civilă din 1865, respectiv art. 517 alin. 4 din Noul Cod de procedură civilă s-a statuat că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.”

În considerentele acestei decizii, ÎCCJ a reținut că: „ A aprecia că nivelul maxim al salarizării nu poate include drepturile obținute prin hotărâri judecătorești definitive decât până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2008 este greșit și golește de conținut reglementările în materie de salarizare și indemnizare. **Chiar dacă hotărârile judecătorești pronunțate pentru obținerea unor drepturi salariale au efecte doar între părțile care au luat parte la judecată, totuși se observă că hotărârile judecătorești** prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și, respectiv, 11% acordate magistraților și personalului asimilat, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, **nu vizează situații de fapt particulare, ci aplicarea unor prevederi legale cuprinse în acte normative, care au aplicabilitate generală.** Prin urmare, aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceasta fiind logica egalizării drepturilor salariale avute în vedere de legiuitor la edictarea textului legal a cărui interpretare se solicită.”

În concluzie, prin Decizia RIL 7/2019 nu s-au recunoscut aceste drepturi doar magistraților care au avut anterior anului 2009 hotărâri judecătorești, ci tuturor magistraților,

deoarece prin această decizie s-a arătat expres că majorarea indemnizației de încadrare, nu vizează situații de fapt particulare, ci aplicarea unor prevederi legale cuprinse în acte normative, care au aplicabilitate generală. Drepturile salariale restante ale tuturor magistraților, atât ale reclamantilor cât și ale colegilor lor (în raport cu care ei au fost discriminați) au luat naștere la data publicării Deciziei RIL care a arătat expres că aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceasta fiind logica egalizării drepturilor salariale avute în vedere de legiuitor la edictarea textului legal a cărui interpretare se solicită.

În opinia Curții de Apel Oradea momentul de la care curge termenul general de prescripție de 3 ani este momentul publicării Deciziei RIL 7/2019, data de 06.05.2019, momentul de la care reclamantii au cunoscut îndreptățirea la drepturile salariale, recunoscute discriminatoriu de către ordonatorii de credite doar pentru o parte dintre salariați.

Opinia instanței de judecată asupra problemelor de drept noi este în sensul că:

- reclamantilor li s-a cauzat o discriminare de către pârâți în anul 2019, fiind îndreptățiți la acordarea retroactivă, începând cu data intrării în vigoare a Legii 330/2009, a drepturilor salariale stabilite și recunoscute prin Decizia ÎCCJ RIL 7/2019 în favoarea altor salariați care și-au desfășurat activitatea în aceleași condiții;
- sunt aplicabile speței dispozițiile art. 27 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, și art. 268 lit. c) din Codul Muncii;
- termenul de prescripție curge de la data de 06.05.2019, data publicării Deciziei nr. 7/2019 pronunțată de ÎCCJ-Completul RIL, fiind momentul de la care reclamantii au cunoscut îndreptățirea la drepturile salariale, recunoscute discriminatoriu de către ordonatorii de credite doar pentru o parte dintre salariați;
- publicarea Deciziei nr. 7/2019 pronunțată de ÎCCJ-Completul RIL constituie momentul obiectiv de la care începe să curgă termenul de prescripție al dreptului material la acțiune având ca obiect acordarea de despăgubiri reprezentând diferențele salariale pentru perioada 01.01.2010 – 08.04.2015.

Pentru aceste considerente, Curtea, apreciind că sunt îndeplinite condițiile art. 519 Cod procedură civilă, va admite sesizarea din oficiu și va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru lămurirea unor chestiuni de drept, în sensul lămuririi:

1. Dacă, raportat la dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, art. 211 din Legea 62/2011 sau art. 268 din Codul Muncii, personalul din justiție care, fiind în imposibilitate obiectivă de a beneficia și care nu a beneficiat de recunoașterea drepturilor salariale stabilite anterior intrării în vigoare a Legii 330/2009, recunoscute în favoarea altor salariați prin hotărâri judecătorești anterioare intrării în vigoare a Legii 330/2009, sunt îndreptățiți la acordarea retroactivă, începând cu data intrării în vigoare a Legii 330/2009, a drepturilor salariale stabilite și recunoscute prin Decizia ICCJ RIL 7/2019 în favoarea altor salariați care și-au desfășurat activitatea în aceleași condiții.

2. Într-o cauză având ca obiect o cerere de chemare în judecată prin care se solicită obligarea pârâților la plata unor despăgubiri pentru săvârșirea unor fapte de discriminare salarială de către aceștia, în calitatea lor de ordonatori de credite, pentru perioada 01.01.2010 – 08.04.2015 și întemeiată în drept pe dispozițiile O.G nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, care din textele legale ce reglementează cursul prescripției dreptului material la acțiune este incident, anume: art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, art. 211 lit. c din Legea 62/2011 sau art. 268 alin. 1 lit. c din Codul Muncii?

3. În cazul în care aplicabile speței sunt incidente prevederile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, termenul de prescripție curge de la momentul producerii actului de discriminare (plata efectuată discriminatoriu în temeiul unor hotărâri judecătorești pronunțate în

perioada 2006-2009, ale căror dispozitive au fost lămurite în cursul anului 2019 ca urmare a pronunțării Deciziei ICCJ – RIL nr. 7/2019), data publicării Deciziei RIL 7/2019 sau de la momentul în care diferențele salariale trebuiau să fie plătite lună de lună?

4. Dacă publicarea Deciziei nr. 7/2019 pronunțată de ICCJ-Completul RIL constituie momentul obiectiv de la care începe să curgă termenul de prescripție al dreptului material la acțiune având ca obiect acordarea de despăgubiri reprezentând diferențele dintre indemnizația efectiv încasată și indemnizația rezultată ca urmare a aplicării majorărilor la valoarea de referință sectorială (VRS), conform prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 (5%, 2% și 11%) și a aplicării coeficientului de multiplicare 19,000 (diferențe de drepturi salariale în raport de indemnizațiile procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T.– OUG nr.27/2006), pentru perioada 01.01.2010 – 08.04.2015, cauza juridica a acțiunii fiind fapta discriminatorie săvârșită în anul 2019 de ordonatorul de credite?

Pentru ca părțile să se pronunțe asupra suspendării judecării cauzei conform art.520 alin.2 Cod procedură civilă și art. 23 din Protocolul 3 privind Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, până la soluționarea cererilor de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept și a Curții de Justiție a Uniunii Europene în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare de interpretare a dreptului Uniunii Europene,

DISPUNE :

În baza art. 520 alin. 1 Cod procedură civilă **sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție, cu următoarele întrebări :**

1. Dacă, raportat la dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, art. 211 din Legea 62/2011 sau art. 268 din Codul Muncii, personalul din justiție care fiind în imposibilitate obiectivă de a beneficia și care nu a beneficiat de recunoașterea drepturilor salariale stabilite anterior intrării în vigoare a Legii 330/2009, recunoscute în favoarea altor salariați prin hotărâri judecătorești anterioare intrării în vigoare a Legii 330/2009, sunt îndreptățiți la acordarea retroactivă, începând cu data intrării în vigoare a Legii 330/2009, a drepturilor salariale stabilite și recunoscute prin Decizia ICCJ RIL 7/2019 în favoarea altor salariați care și-au desfășurat activitatea în aceleași condiții.

2. Într-o cauză având ca obiect o cerere de chemare în judecată prin care se solicită obligarea părților la plata unor despăgubiri pentru săvârșirea unor fapte de discriminare salarială de către aceștia, în calitatea lor de ordonatori de credite, pentru perioada 01.01.2010 – 08.04.2015 și întemeiată în drept pe dispozițiile O.G nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, care din textele legale ce reglementează cursul prescripției dreptului material la acțiune este incident, anume: art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, art. 211 lit. c din Legea 62/2011 sau art. 268 alin. 1 lit. c din Codul Muncii?

3. În cazul în care aplicabile speței sunt incidente prevederile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, termenul de prescripție curge de la momentul producerii actului de discriminare (plata efectuată discriminatoriu în temeiul unor hotărâri judecătorești pronunțate în perioada 2006-2009, ale căror dispozitive au fost lămurite în cursul anului 2019 ca urmare a pronunțării Deciziei ICCJ – RIL nr. 7/2019), data publicării Deciziei RIL 7/2019 sau de la momentul în care diferențele salariale trebuiau să fie plătite lună de lună?

4. Dacă publicarea Deciziei nr. 7/2019 pronunțată de ICCJ-Completul RIL constituie momentul obiectiv de la care începe să curgă termenul de prescripție al dreptului material la acțiune având ca obiect acordarea de despăgubiri reprezentând diferențele dintre indemnizația efectiv încasată și indemnizația rezultată ca urmare a aplicării majorărilor la valoarea de referință sectorială (VRS), conform prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007

(5%, 2% și 11%) și a aplicării coeficientului de multiplicare 19,000 (diferențe de drepturi salariale în raport de indemnizațiile procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T.– OUG nr.27/2006), pentru perioada 01.01.2010 – 08.04.2015, cauza juridica a acțiunii fiind fapta discriminatorie săvârșită în anul 2019 de ordonatorul de credite?

În baza art. 267 din T.F.U.E., ***sesizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu următoarele întrebări preliminare :***

1. Dacă dispozițiile cuprinse în art. 9 alin 1 din Directiva 2000/78/CA a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în munca și ocuparea forței de muncă, sub aspectul asigurării unei proceduri judiciare ” accesibilă tuturor persoanelor care se consideră lezate prin nerespectarea față de ele a principiului egalității de tratament” precum și cele cuprinse în art. 47 alin 1 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, sub aspectul asigurării dreptului la ”o cale de atac eficientă și la un proces echitabil” se opun unei reglementări naționale precum cea înscrisă în art. 211 lit. c din Legea dialogului social nr. 62/2011, care prevede ca termenul de 3 ani pentru formularea cererii de despăgubire curge ”de la data producerii pagubei”, independent de împrejurarea dacă reclamantii au avut sau nu cunoștința de producerea pagubei (și de întinderea acesteia);

2. Dacă dispozițiile cuprinse în art. 2 alin 1 și alin 2, precum și cele cuprinse în art. 3 alin 1, lit c) teza finală din Directiva 2000/78/CA a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în munca și ocuparea forței de munca, se opun unei reglementări naționale precum cea înscrisă în art. 1 alin 2 din Legea-cadru nr.330 din 5 noiembrie 2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, astfel cum a fost interpretată prin Decizia nr. 7/2019 (publicată în Monitorul Oficial al României nr. 343/06.05.2019) pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, în condițiile în care reclamantii nu au avut posibilitatea legală de a solicita majorarea indemnizației de încadrare la momentul admiterii în magistratură (care a avut loc ulterior intrării în vigoare a Legii 330 din 2009, act normativ care prevedea expres ca drepturile salariale sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege), existând astfel o discriminare de remunerare în raport cu colegii lor, inclusiv pe criteriul vârstei, însemnând în fapt ca doar magistrații mai în vârstă, care au fost numiți în funcție anterior lunii ianuarie 2010 (care și-au obținut hotărâri judecătorești în perioada 2006 -2009, ale căror dispozitive au fost lămurite în cursul anului 2019 în temeiul Deciziei ICCJ RIL nr.7/2019) au beneficiat de plata retroactivă a drepturilor bănești (similare celor solicitate prin cererea de chemare în judecată ce face obiectul prezentului dosar), în cursul lunii decembrie 2019/ianuarie 2020, pentru perioada 2010 – 2015, deși în această perioadă și reclamantii au îndeplinit funcția de judecător, au prestat aceeași muncă, în aceleași condiții și în aceeași instituție.

3. Dacă dispozițiile Directivei 2000/78/CE trebuie interpretate în sensul că se opun discriminării doar atunci când ea are drept criteriu unul dintre criteriile prevăzute la art.1 din această directivă sau, din contră, aceste dispoziții, completate eventual cu alte dispoziții de drept european, se opun cu titlu general ca un angajat să fie tratat diferit de un altul, sub aspectul remunerației, în condițiile în care prestează aceeași muncă, pentru același angajator, aceeași perioadă și în aceleași condiții ?

Amână judecarea cauzei pentru data de **10 mai 2021, sala 65, ora 09.30** pentru când părțile vor fi citate cu mențiunea de a se pronunța asupra suspendării cauzei conform art.520 alin. 2 Cod procedură civilă art. 23 din Protocolul 3 privind Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Data în ședință publică din data de 12 aprilie 2021.

PREȘEDINTE
(...)

JUDECĂTOR
(...)

GREFIER
(...)

Termen de judecată la data de: 10 mai 2021, sala 65 etaj II, ora 09.30.

Se vor cita :

Apelanți pârâți

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)
5. (...)

cu mențiunea de a se pronunța asupra suspendării cauzei conform art.520 alin.2 Cod procedură civilă și art. 23 din Protocolul 3 privind Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene

intimații reclamanți

6. (...)
7. (...)
8. (...)
9. (...)
10. (...)
11. (...)

cu mențiunea de a se pronunța asupra suspendării cauzei conform art.520 alin.2 Cod procedură civilă și art. 23 din Protocolul 3 privind Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene

intimații pârâți

12. (...)
13. (...)

cu mențiunea de a se pronunța asupra suspendării cauzei conform art.520 alin.2 Cod procedură civilă și art. 23 din Protocolul 3 privind Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene

Red. (...)/1 ex./13.04.2021
Emis 13 citații

